

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2004/C 251/01	Sag C-234/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Landesgericht Innsbruck i sagen Rosmarie Kapferer mod Schlank Schick GmbH	1
2004/C 251/02	Sag C-245/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Verwaltungsgerichtshof i sagen EMAG Handel Eder OHG mod Finanzlandesdirektion für Kärnten	2
2004/C 251/03	Sag C-246/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Verwaltungsgerichtshof i sagen 1) Turn- und Sportunion Waldburg mod Finanzlandesdirektion für Oberösterreich og 2) Edith Barris mod Finanzlandesdirektion für Tirol	2
2004/C 251/04	Sag C-288/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. juni 2004 af Unabhängiger Finanzsenat, Aussenstelle Wien i sagen AB mod Finanzamt für den 6., 7. und 15. Bezirk	3
2004/C 251/05	Sag C-295/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Vincenzo Manfredi mod Lloyd Italice Assicurazione SPA	3
2004/C 251/06	Sag C-296/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Antonio Cannito mod Fondiaria Sai SPA	3
2004/C 251/07	Sag C-297/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Nicolò Tricarico mod Assitalia Assicurazione SPA	4

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2004/C 251/08	Sag C-298/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Pasqualina Murgolo mod Assitalia Assicurazione SPA	4
2004/C 251/09	Sag C-302/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. juni 2004 af Szombathelyi Városi Bíróság (Ungarn) i sagen Ynos Kft. mod János Varga	5
2004/C 251/10	Sag C-336/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. juli 2004 af Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone — Sezione 02 — i sagen Banca Popolare FriulAdria spa mod Agenzia Entrate Ufficio Pordenone	5
2004/C 251/11	Sag C-339/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. februar 2004 af Consiglio di Stato som retsinstans (Sjette Afdeling), i sagen Nuova società di telecomunicazioni S.p.a. mod Ministero delle comunicazioni	6
2004/C 251/12	Sag C-340/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 27. maj 2004 af Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia, Sezione Terza, i sag nr. 265/2004 Carbotermo SpA mod Comune di Busto Arsizio og AGESP s.p.a., og sag nr. 887/2004 Consorzio Alisei mod Comune di Busto Arsizio og AGESP s.p.a; intervenient A.G.E.S.I.	6
2004/C 251/13	Sag C-341/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. juli 2004 af Supreme Court, Irland i sagen Eurofood IFSC Ltd og Enrico Bondi mod Bank of America N.A., Pearse Farrel (kurator), Director of Corporate Enforcement and the Certificate/Note holders	7
2004/C 251/14	Sag C-343/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. juli 2004 af Oberster Gerichtshof i sagen Land Oberösterreich mod ČEZ, a.s.	8
2004/C 251/15	Sag C-344/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. juli 2004 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen: ex parte: International Air Transport Association mod Department for Transport og i sagen The Queen: ex parte: European Low Fares Airline Association og HAPAG-Lloyd Express GmbH mod Department for Transport	8
2004/C 251/16	Sag C-346/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Bundesfinanzhof i sagen Robert Hans Conijn mod Finanzamt Hamburg-Mitte-Altstadt	9
2004/C 251/17	Sag C-354/04 P: Appel iværksat den 17. august 2004 af Association Pro Amnistía, J. M. Olano Olano, J. Zelarín Errasti til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-333/02 Gestoras Pro Amnistía, J. M. Olano Olano, J. Zelarín Errasti mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige	9
2004/C 251/18	Sag C-355/04 P: Appel iværksat den 17. august 2004 af Association SEGI, A. Zubimendi Izaga og A. Galarraga til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-338/02, Association SEGI, A. Zubimendi Izaga og A. Galarraga mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2004/C 251/19	Sag C-373/04 P: Appel iværksat den 27. august 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 10. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i de forenede sager T-153/01 og T-323/01, Mercedes Alvarez Moreno mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	10
2004/C 251/20	Slettelse af sag C-55/04	11
	RETEN I FØRSTE INSTANS	
2004/C 251/21	Valg af Rettens præsident	12
2004/C 251/22	Udpegelse af afdelingsformænd	12
2004/C 251/23	Dommernes fordeling mellem afdelingerne	12
2004/C 251/24	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 29. april 2004 i de forenede sager T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 og T-252/01, Tokai Carbon Co. Ltd m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — kartel — grafitелеktrodemarkedet — fastsættelse af priser og markedsopdeling — bødeberegning — kumulation af sanktioner — retningslinjer for beregningen af bødeløbet — anvendelighed — overtrædelsens grovhed og varighed — skærpende omstændigheder — betalingsevne — samarbejde under den administrative procedure — betalingsmåde)	13
2004/C 251/25	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 20. juli 2004 i sag T-311/02, Vitaly Lissotschenko og Joachim Hentze mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (EF-varemærker — ansøgning om ordmærket LIMO — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94)	15
2004/C 251/26	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) den 28. juni 2004 i sag T-342/99 DEP, Airtours plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Fastsættelse af sagsomkostninger — salærer til solicitors og barristers — honorarer til økonomer — moms)	15
2004/C 251/27	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Tredje Afdeling) den 8. juli 2004 i sag T-341/02, Regione Siciliana mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EFRU — forordning (EØF) nr. 4253/88 — afslutning af en sag vedrørende finansiel støtte — annullationssøgsmål — umiddelbart berørt — afvisning)	15
2004/C 251/28	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. juni 2004 i sag T-21/03, S mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — annullationssøgsmål — erhvervs sygdom — anerkendelse af sygdommen som værende en erhvervs sygdom — anmodning om fjernelse af visse dokumenter fra lægeudvalgets sag — afslag — bebyrdende retsakt — afvisning)	16
2004/C 251/29	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Anden Afdeling) den 5. juli 2004 i sag T-39/03, Daimler-Chrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (EF-varemærker — indsigelse — tilbagekaldelse af indsigelsen — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse)	16
2004/C 251/30	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Anden Afdeling) den 2. juli 2004 i sag T-256/03, Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung eV og Josef Kloh mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — forordning (EF) nr. 1774/2002 — beslutning 202/328/EF — anvendelse i svinefoder af køkken- og madaffald — afvisning)	16
2004/C 251/31	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 2. juli 2004 i sag T-422/03 R II, Enviro Tech Europe Ltd og Enviro Tech International Inc. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Særlige rettergangsformer — direktiv 67/548/EØF og 204/73/EF — betingelser for antagelse til realitetsbehandling)	17

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2004/C 251/32	Kendelse afsagt af Præsidenten for Retten i Første Instans den 2. juli 2004 i sag T-76/04 R, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Særlige rettergangsformer — forordning (EF) nr. 2032/2003 — biocidholdige produkter — realitetsbehandling af begæringen)	17
2004/C 251/33	Kendelse afsagt af Præsidenten for Retten i Første Instans den 2. juli 2004 i sag T-78/04 R, Sumitomo Chemical (UK) plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Særlige rettergangsformer — forordning (EF) nr. 2032/2003 — biocidholdige produkter — realitetsbehandling af begæringen)	17
2004/C 251/34	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Anden Afdeling) den 9. juli 2004 i sag T-132/04, André Bonnet mod De Europæiske Fællesskabers Domstol (Tjenestemænd — forudgående administrativ procedure — afvisning)	18
2004/C 251/35	Sag T-163/04: Sag anlagt den 30. april 2004 af Michael Schäfer mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	18
2004/C 251/36	Sag T-193/04: Sag anlagt den 1. juni 2004 af Hans-Martin Tillack mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	19
2004/C 251/37	Sag T-237/04: Sag anlagt den 14. juni 2004 af Ultradent Products, Inc., og Michael J.S. Renouf mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	19
2004/C 251/38	Sag T-257/04: Sag anlagt den 28. juni 2004 af Republikken Polen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	20
2004/C 251/39	Sag T-258/04: Sag anlagt den 28. juni 2004 af Republikken Polen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
2004/C 251/40	Sag T-262/04: Sag anlagt den 25. juni 2004 af BIC SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	22
2004/C 251/41	Sag T-263/04: Sag anlagt den 25. juni 2004 af BIC SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	22
2004/C 251/42	Sag T-273/04: Sag anlagt den 7. juli 2004 af Brandt Industries mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	23
2004/C 251/43	Sag T-278/04: Sag anlagt den 9. juli 2004 af Jabones Pardo, SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	23
2004/C 251/44	Sag T-282/04: Sag anlagt den 9. juli 2004 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
2004/C 251/45	Sag T-284/04: Sag anlagt den 12. juli 2004 af UPS Europe N.V./S.A. og UPS Deutschland Inc. & Co OHG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2004/C 251/46	Sag T-286/04: Sag anlagt den 9. juli 2004 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2004/C 251/47	Sag T-288/04: Sag anlagt den 15. juli 2004 af Kris Van Neyghem mod Regionsudvalget	26

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2004/C 251/48	Sag T-292/04: Sag anlagt den 19. juli 2004 af Caremar S.p.A. m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
2004/C 251/49	Sag T-295/04: Sag anlagt den 22. juli 2004 af Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén mod Rådet for Den Europæiske Union	27
2004/C 251/50	Sag T-297/04: Sag anlagt den 22. juli 2004 af Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos og Antonio Parras Rosa mod Rådet for Den Europæiske Union	27
2004/C 251/51	Sag T-304/04: Sag anlagt den 22. juli 2004 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
<hr/>		
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	
<hr/>		
	III <i>Oplysninger</i>	
2004/C 251/52	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 239 af 25.9.2004	29

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Landesgericht Innsbruck i sagen Rosmarie Kapferer mod Schlank Schick GmbH

(Sag C-234/04)

(2004/C 251/01)

Ved kendelse afsagt den 26. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. juni 2004, har Landesgericht Innsbruck i sagen Rosmarie Kapferer mod Schlank Schick GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

A — Vedrørende førsteinstansens afgørelse af kompetencespørgsmålet

1) Skal det i artikel 10 EF hjemlede samarbejdsprincip fortolkes således, at også en national retsinstans er forpligtet til, under de betingelser, som Domstolen opstillede i dommen i Kühne Heitz-sagen, at efterprøve og ophæve en retskraftig retsafgørelse, såfremt denne er i strid med fællesskabsretten? Er efterprøvelse og ophævelse af retsafgørelser eventuelt undergivet flere betingelser end forvaltningsretlige afgørelser?

2) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende:

Er den i ZPO's § 534 fastsatte frist for ophævelse af retsafgørelser, der er i strid med fællesskabsretten, forenelig med princippet om fællesskabsrettens fulde virkning?

3) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende spørges endvidere:

Er en international (henholdsvis stedlig) kompetencemangel, der ikke er afhjulpet i medfør af artikel 24 i forordning nr. 44/2001⁽¹⁾, i strid med fællesskabsretten, således at de her nævnte principper medfører, at en retskraftig retsafgørelse kan tilsidesættes?

Såfremt spørgsmål 3) besvares bekræftende:

4) Skal en appelinstant efterprøve spørgsmålet om international (henholdsvis stedlig) kompetence ifølge forordning nr. 44/2001, såfremt førsteinstansens afgørelse af kompetencespørgsmålet, men ikke dens afgørelse af tvisten i hovedsagen, er retskraftig? Skal denne efterprøvelse (org. s. 3) i bekræftende fald ske ex officio eller alene, såfremt en af sagens parter nedlægger påstand herom?

B — Vedrørende værneting i forbrugersager i medfør af artikel 15, stk. 1, litra c), i forordning nr. 44/2001:

1) Har et vildledende gevinsttilsagn, der foranlediger indgåelse af en aftale, dvs. kontraktincitamentet, en tilstrækkelig nær tilknytning til den tilsigtede indgåelse af en forbrugeraftale, således at forbrugerværnetinget ifølge artikel 15, stk. 1, litra c), i forordning nr. 44/2001 kan finde anvendelse med hensyn til krav, afledt af kontrakten?

Såfremt spørgsmål 1) besvares benægtende:

2) Kan forbrugerværnetinget finde anvendelse med hensyn til krav, der er begrundet i skyldforhold, der ligger forud for kontraktens indgåelse, og har et vildledende gevinsttilsagn, der har virkning som kontraktincitament, en tilstrækkelig nær tilknytning til det deraf forårsagede skyldforhold, der ligger forud for kontraktens indgåelse, således at forbrugerværnetinget tillige kan finde anvendelse i disse sager?

3) Kan forbrugerværnetinget alene finde anvendelse, såfremt de betingelser, som den erhvervsdrivende har stillet for deltagelse i gevinstspillet, er opfyldt, også såfremt disse betingelser ikke er væsentlige for det materielle krav ifølge § 5 i KSchG?

Såfremt spørgsmål 1) og 2) besvares benægtende:

- 4) Kan forbrugerværnetinget finde anvendelse ved henholdsvis et specielt lovbestemt krav i henhold til kontrakt på opfyldelse sui generis eller ved et fiktivt kontraktlignende krav på opfyldelse sui generis, (org. s. 4) der er begrundet i den erhvervsdrivendes gevinsttilsagn og forbrugers fremsættelse af krav på gevinsten?

(¹) EFT L 12, 2001, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Verwaltungsgerichtshof i sagen EMAG Handel Eder OHG mod Finanzlandesdirektion für Kärnten

(Sag C-245/04)

(2004/C 251/02)

Ved kendelse afsagt den 26. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. juni 2004, har Verwaltungsgerichtshof i sagen EMAG Handel Eder OHG mod Finanzlandesdirektion für Kärnten forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 8, stk. 1, litra a), første punktum, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF (¹) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, fortolkes således, at det sted, hvor forsendelsen eller transporten påbegyndes er afgørende, også såfremt flere erhvervsdrivende indgår en leveringsaftale vedrørende det samme gode og disse yderligere leveringsaftaler opfyldes med én og samme godstransport?
- 2) Kan flere leveringer anses for afgiftsfrie leveringer inden for Fællesskabet, såfremt flere erhvervsdrivende indgår en leveringsaftale vedrørende det samme gode, og disse yderligere leveringsaftaler opfyldes med én og samme godstransport?
- 3) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, begynder den anden levering da på det sted, hvorfra godet faktisk afsendes, eller på det sted, hvor den første levering afsluttes?
- 4) Er det for besvarelsen af spørgsmål 1-3 relevant hvem, der har rådighedsretten over godet under godstransporten?

(¹) EFT L 145, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Verwaltungsgerichtshof i sagen 1) Turn- und Sportunion Waldburg mod Finanzlandesdirektion für Oberösterreich og 2) Edith Barris mod Finanzlandesdirektion für Tirol

(Sag C-246/04)

(2004/C 251/03)

Ved kendelse afsagt den 26. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. juni 2004, har Verwaltungsgerichtshof i sagen 1) Turn- und Sportunion Waldburg mod Finanzlandesdirektion für Oberösterreich og 2) Edith Barris mod Finanzlandesdirektion für Tirol forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Kan en medlemsstat alene indrømme en ensartet valgfrihed for afgiftspligtige personer med hensyn til at vælge at erlægge afgift i henhold til artikel 13, punkt C, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF (¹) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (herefter »sjette momsdirektiv«), uanset den afgiftsfritagelse, der er fastsat ved direktivets artikel 13, punkt B, litra b), for udlejning af fast ejendom, eller kan medlemsstaten i denne forbindelse sondre mellem transaktionernes art eller grupper af afgiftspligtige?
- 2) Er en ordning, hvorefter det som i § 6, stk. 1, nr. 14, i UStG 1994, sammenholdt med § 6, stk. 1, nr. 16, i UStG 1994, er bestemt, at muligheden for at vælge at erlægge afgift i tilfælde af transaktioner med hensyn til bortforpagtning og udlejning begrænses, således at almennyttige sportsforeninger udelukkes fra denne valgmulighed, i overensstemmelse med direktivets artikel 13, punkt B, litra b), sammenholdt med punkt C, litra a)?
- 3) Er en ordning, hvorefter det som i § 2, stk. 5, nr. 2, i UStG 1994, sammenholdt med § 1, stk. 2, nr. 1, i Liebhabereverordnung, som affattet i BGBl nr. 33/1993, er bestemt, at der ikke består mulighed for at vælge at erlægge afgift i tilfælde af transaktioner med hensyn til udlejning, når det ikke kan forventes, at udlejningen inden for overskuelig tid vil bringe henholdsvis en samlet fortjeneste eller et samlet indtægtsoverskud, samt vedrører en ejendom, der er bestemt til private boligformål, i overensstemmelse med direktivets artikel 13, punkt B, litra b), sammenholdt med punkt C, litra a)?

(¹) EFT L 145, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. juni 2004 af Unabhangiger Finanzsenat, Aussenstelle Wien i sagen AB mod Finanzamt fur den 6., 7. und 15. Bezirk

(Sag C-288/04)

(2004/C 251/04)

Ved kendelse afsagt den 28. juni 2004, indgaet til Domstolens Justitskontor den 6. juli 2004, har Unabhangiger Finanzsenat, Aussenstelle Wien i sagen AB mod Finanzamt fur den 6., 7. und 15. Bezirk forelagt De Europaiske Fallesskabers Domstol en anmodning om prajudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er artikel 13, stk. 1, i protokollen vedrørende De Europaiske Fallesskabers privilegier og immuniteter alene til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som fallesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, safremt De Europaiske Fallesskaber udnytter sin ret til beskatning?
- 2) Er artikel 16, stk. 2, i protokollen vedrørende De Europaiske Fallesskabers privilegier og immuniteter alene til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som fallesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, safremt tjenestemanden eller den øvrige ansatte er anført i en underretning som omhandlet i denne artikel, og berettiger en underretning, som er blevet afgivet i medfor af denne artikel, automatisk medlemsstatens skattemyndigheder ret til at udøve deres nationale ret til beskatning sa vidt angår de tjenestemænd og øvrige ansatte, der ikke er nævnt i denne meddelelse, dvs. samtlige ansatte, som De Europaiske Fallesskaber betragter som lokalt ansatte?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Vincenzo Manfredi mod Lloyd Italico Assicurazione SPA

(Sag C-295/04)

(2004/C 251/05)

Ved kendelse afsagt den 30. juni 2004, indgaet til Domstolens Justitskontor den 13. juli 2004, har Giudice di pace di Bitonto i sagen Vincenzo Manfredi mod Lloyd Italico Assicurazione SPA forelagt De Europaiske Fallesskabers Domstol en anmodning om prajudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 81 EF fortolkes saledes, at denne bestemmelse foreskriver, at en vedtagelse eller en samordnet praksis mellem forsikringsselskaber, hvorved der etableres en gensidig udveksling af oplysninger, der gor det muligt at have premierne for forsikringspolicer vedrørende bilforsikringer i et omfang, der ikke er berettiget pa baggrund af

markedssituationen, idet ogsa selskaber, der er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, deltager i aftalen eller den samordnede praksis, ikke har nogen retsvirkning?

- 2) Skal artikel 81 EF fortolkes saledes, at bestemmelsen giver tredjemand, der har en relevant juridisk interesse i spørgsmålet, adgang til at paberabe sig den manglende retsvirkning af en vedtagelse eller en praksis, der er ulovlig i henhold til denne fallesskabsretlige bestemmelse, og til at kreve erstatning for den lidte skade, nar der er årsagsforbindelse mellem vedtagelsen eller den samordnede praksis og skaden?
- 3) Skal artikel 81 EF fortolkes saledes, at forældelsesfristen for erstatningssøgsmål, der er støttet pa den nævnte bestemmelse, begynder at løbe den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis blev indfort, eller fra den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis ophørte?
- 4) Skal artikel 81 EF fortolkes saledes, at den nationale ret i tilfælde, hvor det konstateres, at den skade, der kan ydes erstatning for i henhold til national ret, under alle omstændigheder er mindre end den økonomiske fordel, som det skadevoldende selskab, der deltager i vedtagelsen eller den samordnede praksis, opnår, af egen drift yderligere skal tilkende den skadelidte tredjemand en godtgørelse, der er nodvendig for, at den erstatningsbegrundende skade overstiger den fordel, som skadevolder har opnået, med henblik pa at afskrække virksomhederne fra at deltage i vedtagelser eller samordnet praksis, der er forbudt i henhold til artikel 81 EF?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Antonio Cannito mod Fondiaria Sai SPA

(Sag C-296/04)

(2004/C 251/06)

Ved kendelse afsagt den 30. juni 2004, indgaet til Domstolens Justitskontor den 13. juli 2004, har Giudice di pace di Bitonto i sagen Antonio Cannito mod Fondiaria Sai SPA forelagt De Europaiske Fallesskabers Domstol en anmodning om prajudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 81 EF fortolkes saledes, at denne bestemmelse foreskriver, at en vedtagelse eller en samordnet praksis mellem forsikringsselskaber, hvorved der etableres en gensidig udveksling af oplysninger, der gor det muligt at have premierne for forsikringspolicer vedrørende bilforsikringer i et omfang, der ikke er berettiget pa baggrund af markedssituationen, idet ogsa selskaber, der er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, deltager i aftalen eller den samordnede praksis, ikke har nogen retsvirkning?

- 2) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at bestemmelsen giver tredjemand, der har en relevant juridisk interesse i spørgsmålet, adgang til at påberåbe sig den manglende retsvirkning af en vedtagelse eller en praksis, der er ulovlig i henhold til denne fællesskabsretlige bestemmelse, og til at kræve erstatning for den lidte skade, når der er årsagsforbindelse mellem vedtagelsen eller den samordnede praksis og skaden?
- 3) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at forældelsesfristen for erstatningssøgsmål, der er støttet på den nævnte bestemmelse, begynder at løbe den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis blev indført, eller fra den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis ophørte?
- 4) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at den nationale ret i tilfælde, hvor det konstateres, at den skade, der kan ydes erstatning for i henhold til national ret, under alle omstændigheder er mindre end den økonomiske fordel, som det skadevoldende selskab, der deltager i vedtagelsen eller den samordnede praksis, opnår, af egen drift yderligere skal tilkende den skadelidte tredjemand en godtgørelse, der er nødvendig for, at den erstatningsbegrundende skade overstiger den fordel, som skadevolder har opnået, med henblik på at afskrække virksomhederne fra at deltage i vedtagelser eller samordnet praksis, der er forbudt i henhold til artikel 81 EF?

kræve erstatning for den lidte skade, når der er årsagsforbindelse mellem vedtagelsen eller den samordnede praksis og skaden?

- 3) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at forældelsesfristen for erstatningssøgsmål, der er støttet på den nævnte bestemmelse, begynder at løbe den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis blev indført, eller fra den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis ophørte?
- 4) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at den nationale ret i tilfælde, hvor det konstateres, at den skade, der kan ydes erstatning for i henhold til national ret, under alle omstændigheder er mindre end den økonomiske fordel, som det skadevoldende selskab, der deltager i vedtagelsen eller den samordnede praksis, opnår, af egen drift yderligere skal tilkende den skadelidte tredjemand en godtgørelse, der er nødvendig for, at den erstatningsbegrundende skade overstiger den fordel, som skadevolder har opnået, med henblik på at afskrække virksomhederne fra at deltage i vedtagelser eller samordnet praksis, der er forbudt i henhold til artikel 81 EF?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Nicolò Tricarico mod Assitalia Assicurazione SPA

(Sag C-297/04)

(2004/C 251/07)

Ved kendelse afsagt den 30. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. juli 2004, har Giudice di pace di Bitonto i sagen Nicolò Tricarico mod Assitalia Assicurazione SPA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at denne bestemmelse foreskriver, at en vedtagelse eller en samordnet praksis mellem forsikringsselskaber, hvorved der etableres en gensidig udveksling af oplysninger, der gør det muligt at hæve præmierne for forsikringspolicer vedrørende bilforsikringer i et omfang, der ikke er berettiget på baggrund af markedssituationen, idet også selskaber, der er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, deltager i aftalen eller den samordnede praksis, ikke har nogen retsvirkning?
- 2) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at bestemmelsen giver tredjemand, der har en relevant juridisk interesse i spørgsmålet, adgang til at påberåbe sig den manglende retsvirkning af en vedtagelse eller en praksis, der er ulovlig i henhold til denne fællesskabsretlige bestemmelse, og til at

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juni 2004 af Giudice di pace di Bitonto i sagen Pasqualina Murgolo mod Assitalia Assicurazione SPA

(Sag C-298/04)

(2004/C 251/08)

Ved kendelse afsagt den 30. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. juli 2004, har Giudice di pace di Bitonto i sagen Pasqualina Murgolo mod Assitalia Assicurazione SPA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at denne bestemmelse foreskriver, at en vedtagelse eller en samordnet praksis mellem forsikringsselskaber, hvorved der etableres en gensidig udveksling af oplysninger, der gør det muligt at hæve præmierne for forsikringspolicer vedrørende bilforsikringer i et omfang, der ikke er berettiget på baggrund af markedssituationen, idet også selskaber, der er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, deltager i aftalen eller den samordnede praksis, ikke har nogen retsvirkning?
- 2) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at denne er til hinder for en national bestemmelse som artikel 33 i den italienske lov nr. 287/1990, hvorefter erstatningskrav, der støttes på tilsidesættelse af fællesskabsretlige og nationale regler som følge af en konkurrencebegrænsende vedtagelse, også af tredjemand skal anlægges ved en anden domstol end den, der normalt er kompetent til at behandle sager af samme værdi, hvilket indebærer en betydelig forøgelse af sagsomkostninger og sagsbehandlingstid?

- 3) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at bestemmelsen giver tredjemand, der har en relevant juridisk interesse i spørgsmålet, adgang til at påberåbe sig den manglende retsvirkning af en vedtagelse eller en praksis, der er ulovlig i henhold til denne fællesskabsretlige bestemmelse, og til at kræve erstatning for den lidte skade, når der er årsagsforbindelse mellem vedtagelsen eller den samordnede praksis og skaden?
- 4) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at forældelsesfristen for erstatningssøgsmål, der er støttet på den nævnte bestemmelse, begynder at løbe den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis blev indført, eller fra den dag, hvor vedtagelsen eller den samordnede praksis ophørte?
- 5) Skal artikel 81 EF fortolkes således, at den nationale ret i tilfælde, hvor det konstateres, at den skade, der kan ydes erstatning for i henhold til national ret, under alle omstændigheder er mindre end den økonomiske fordel, som det skadevoldende selskab, der deltager i vedtagelsen eller den samordnede praksis, opnår, af egen drift yderligere skal tilkende den skadelidte tredjemand en godtgørelse, der er nødvendig for, at den erstatningsbegrundende skade overstiger den fordel, som skadevolder har opnået, med henblik på at afskrække virksomhederne fra at deltage i vedtagelser eller samordnet praksis, der er forbudt i henhold til artikel 81 EF?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. juni 2004 af Szombathelyi Városi Bíróság (Ungarn) i sagen Ynos Kft. mod János Varga

(Sag C-302/04)

(2004/C 251/09)

Ved kendelse afsagt den 10. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. juli 2004, har Szombathelyi Városi Bíróság i sagen Ynos Kft. mod János Varga forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Kan artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993⁽¹⁾ om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (herefter »direktivet«), hvorefter medlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, fortolkes således, at den kan være hjemmel for en national bestemmelse såsom artikel 209, stk. 1, i den ungarske borgerlige lovbog, der finder anvendelse, når det fastslås, at et generelt kontrakt-

vilkår er urimeligt, og ifølge hvilken de urimelige vilkår ikke uden videre bliver uden bindende virkning for forbrugeren, men kun, når der foreligger en udtrykkelig erklæring herom, dvs. såfremt bestemmelsen anfægtes med held?

- 2) Fremgår det af den nævnte direktivbestemmelse, hvorefter aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår, at i den situation, hvor de urimelige vilkår, der er fastsat af en erhvervsdrivende, ikke binder forbrugeren i henhold til parternes nationale lovgivning, men den erhvervsdrivende ikke ville have indgået den nævnte aftale med forbrugeren uden de nævnte vilkår, som udgør en del af aftalen, bliver aftalens gyldighed som helhed ikke berørt, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår?
- 3) Er det under hensyn til anvendelsen af fællesskabsretten relevant, at tvisten i hovedsagen er opstået før Republikken Ungarns tiltrædelse af Den Europæiske Union, men efter tilpasningen af Ungarns interne ret til direktivet?

⁽¹⁾ EFT L 95, p. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. juli 2004 af Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone — Sezione 02 — i sagen Banca Popolare FriulAdria spa mod Agenzia Entrate Ufficio Pordenone

(Sag C-336/04)

(2004/C 251/10)

Ved kendelse afsagt den 14. juli 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. august 2004, har Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone i sagen Banca Popolare FriulAdria spa mod Agenzia Entrate Ufficio Pordenone forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er Kommissionens beslutning nr. 2002/581/EF⁽¹⁾ af 11. december 2001 (EFT L 184 af 13.7.2002, s. 27) ugyldig og uforenelig med fællesskabsretten, for så vidt som bestemmelserne i lov nr. 461/98 og det tilsvarende lovdekret nr. 153/99 om banker i modsætning til, hvad Kommissionen har antaget, er forenelige med fællesmarkedet eller under alle omstændigheder omfattet af undtagelsesbestemmelserne i artikel 87, stk. 3, litra b) og c), EF?

- 2) Er navnlig beslutningens artikel 4 ugyldig og uforenelig med fællesskabsretten, for så vidt som Kommissionen
- a) har tilsidesat begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF, og/eller
 - b) tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, og/eller
 - c) tilsidesat proportionalitetsprincippet?
- 3) Subsidiært ønskes det oplyst, om artikel 87 ff. EF, artikel 14 i forordning (EF) nr. 659/1999⁽²⁾ og fællesskabsrettens generelle principper, navnlig de ovenfor nævnte [skal fortolkes således], at artikel 1 i lovdekret nr. 282 af 24. december 2002 (som er konverteret til lov nr. 27 af 21.2.2003) ikke kan finde anvendelse.

⁽¹⁾ Om den statsstøtte, Italien har iværksat til fordel for banker.
⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. februar 2004 af Consiglio di Stato som retsinstant (Sjette Afdeling), i sagen Nuova società di telecomunicazioni S.p.a. mod Ministero delle comunicazioni

(Sag C-339/04)

(2004/C 251/11)

Ved kendelse afsagt den 24. februar 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. august 2004, har Consiglio di Stato som retsinstant (Sjette Afdeling) i sagen Nuova società di telecomunicazioni S.p.a. mod Ministero delle comunicazioni forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Er det foreneligt med grundsætningerne i nævnte direktiv 97/13⁽¹⁾, såfremt nationale bestemmelser, som — med krav til de selskaber, der har tilladelse til at præstere almennyttige tjenesteydelser, og som tidligere ud fra enebehov samt under strenge og byrdefulde koncessionsregler har indrettet telekommunikationsnet, om at oprette særskilte selskaber til varetagelse af enhver form for aktivitet i telekommunikationssektoren — fastsætter, at det særskilte selskab, skønt det er indehaver af en tilladelse til at drive den offentlige tjeneste, eventuelt også midlertidigt skal erlægge en tillægsafgift vedrørende formålet med telekommunikationsnettet til fordel for moderselskabet?
- b) Er det i overensstemmelse med EF-reglerne og med den fortolkning heraf, som blev givet af Domstolens Femte Afde-

ling ved dom af 18. september 2003, at der består en national forskrift, som (altså midlertidigt) fastsætter den anden og supplerende afgift der skyldes for virksomhed udøvet til fordel for moderselskabet, til samme beløb som det, der tidligere blev erlagt af moderselskabet under den tidligere eneretsordning, som var kendetegnet ved differentieringen mellem koncessioner på telekommunikationssystemer til offentlig brug og koncessioner vedrørende systemer til privat brug?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10.4.1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester. EFT L af 7.5.1997, s. 15-27.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 27. maj 2004 af Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia, Sezione Terza, i sag nr. 265/2004 Carbotermo SpA mod Comune di Busto Arsizio og AGESP s.p.a., og sag nr. 887/2004 Consorzio Alisei mod Comune di Busto Arsizio og AGESP s.p.a.; intervenient A.G.E.S.I.

(Sag C-340/04)

(2004/C 251/12)

Ved afgørelse afsagt den truffet den 27. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. august 2004, har Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia, Sezione Terza, i sag nr. 265/2004 Carbotermo SpA mod Comune di Busto Arsizio og AGESP s.p.a., og sag nr. 887/2004 Consorzio Alisei mod Comune di Busto Arsizio og AGESP s.p.a.; intervenient A.G.E.S.I. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er direkte tildeling af en kontrakt med henblik på levering af brændsel til varmeinstallationer i bygninger ejet eller drevet af kommunen, samt de tilsvarende opgaver med drift og vedligeholdelse (hvor den beløbsmæssigt væsentligste del af kontrakten vedrører levering af brændsel) til et aktieselskab, som på nuværende tidspunkt er fuldt ud ejet af et andet aktieselskab, hvori den ordregivende kommune for sin del er hovedaktionær (med 99,98 % af aktiekapitalen), eller til et selskab (AGESP), som den ordregivende myndighed ikke er direkte deltager i, men som et andet selskab (AGESP Holding) besidder 99,98 % af aktiekapitalen i, og som for sin del er ejet af den offentlige myndighed, forenelig med direktiv 93/96/EØF⁽¹⁾?

2) Skal betingelsen om, at den virksomhed, til hvem kontrakten tildeles, direkte skal udføre hovedparten af sin virksomhed sammen med den lokale myndighed, den ejes af, vurderes på grundlag af artikel 13 i direktiv 93/38/EØF⁽¹⁾ og kan det konkluderes, at betingelsen er opfyldt, når den pågældende virksomhed har hovedparten af sin omsætning sammen med den ordregivende myndighed, den ejes af, eller alternativt på denne myndigheds område?

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 84.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. juli 2004 af Supreme Court, Irland i sagen Eurofood IFSC Ltd og Enrico Bondi mod Bank of America N.A., Pearse Farrel (kurator), Director of Corporate Enforcement and the Certificate/Note holders

(Sag C-341/04)

(2004/C 251/13)

Ved kendelse afsagt den 27. juli 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. august 2004, har Supreme Court, Irland i sagen Eurofood IFSC Ltd og Enrico Bondi mod Bank of America N.A., Pearse Farrel (kurator), Director of Corporate Enforcement and the Certificate/Note holders, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1) Hvis der til en kompetent irsk domstol indgives en likvidationsbegæring af et insolvent selskab, og denne domstol, inden der afsiges dekret herom, afsiger en kendelse om udpegelse af en midlertidig kurator med beføjelse til at tage selskabets aktiver i besiddelse, forvalte dets anliggender, oprette en bankkonto og vælge en advokat med den retsvirkning, at selskabets direktører mister deres beslutningsbeføjelse, udgør denne kendelse da sammen med den indgivne likvidationsbegæring en afgørelse om indledning af insolvensbehandling som omhandlet i artikel 16 og fortolket i lyset af artikel 1 og 2 i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000⁽¹⁾?

2) Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende: Når der er indgivet en begæring til High Court i Irland om tvangsopløsning af et selskab ved rettens mellemkomst, betyder det så, at der er indledt insolvensbehandling som omhandlet i denne forordning og den irske lovbestemmelse (section 220(2) i Compa-

nies Act, 1963) om, at likvidationsbehandlingen af selskabet indledes på det tidspunkt, hvor begæring indgives?

3) Følger det af nævnte forordnings artikel 3 sammenholdt med artikel 16, at en domstol, som ikke ligger i den medlemsstat, hvor selskabet har sit hjemsted, og hvor selskabet normalt forvalter sine interesser, således at det er identificerbart for tredjemand, men i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes først, har kompetence til at indlede hovedinsolvensbehandling?

4) Hvis

a) moderselskabet og dets datterselskab har hjemsted i to forskellige medlemsstater

b) datterselskabet forvalter sine interesser ifølge loven, således at det er identificerbart for tredjemand og med den fornødne og behørigt respekt af dets selskabsidentitet i den medlemsstat, hvor dets hjemsted er beliggende, og

c) moderselskabet i kraft af sin aktiebesiddelse og retten til at udnævne direktører har mulighed for at kontrollere datterselskabets politik og reelt gør det,

er det da de faktorer, der er nævnt i litra b), eller de faktorer, der er nævnt i litra c), som afgør, hvor »centret for skyldnerens hovedinteresser« befinder sig?

5) Hvis det strider klart mod grundlæggende retsprincipper i en medlemsstat at give en afgørelse fra en domstol eller forvaltning retsvirkning for fysiske eller juridiske personer, og disse personers ret til en retfærdig rettergang og til kontradiktion ikke blev tilgodeset, da afgørelsen blev truffet, har denne medlemsstat da i medfør af nævnte forordnings artikel 17 pligt til at anerkende en afgørelse truffet af en domstol i en anden medlemsstat med henblik på at indlede insolvensbehandling mod et selskab, for så vidt som domstolen i den første medlemsstat finder det godtgjort, at den pågældende afgørelse krænker disse principper, og rekvirenten i den anden medlemsstat til trods for gentagne anmodninger og i strid med instrukserne fra domstolen i den anden medlemsstat har nægtet at udlevere en kopi af de vigtige dokumenter, der ligger til grund for likvidationsbegæringen, til den midlertidige kurator for selskabet, som er udnævnt på behørig vis i overensstemmelse med lovgivningen i den første medlemsstat?

⁽¹⁾ af 29.5.2000 om konkurs (EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. juli 2004 af Oberster Gerichtshof i sagen Land Oberösterreich mod ČEZ, a.s.

(Sag C-343/04)

(2004/C 251/14)

Ved kendelse afsagt den 21. juli 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. august 2004, har Oberster Gerichtshof i sagen Land Oberösterreich mod ČEZ, a.s. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Skal begrebet »sager om rettigheder over fast ejendom« i artikel 16, nr. 1, i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handels-sager af 27. september 1968 (herefter »Bruxelles-konventionen«) fortolkes således, at det også omfatter et (præventivt) negatoriske søgsmål, hvori der er nedlagt påstand om, at der fra en i en nabostat — der ikke er medlem af Den Europæiske Union — beliggende fast ejendom ikke sker skadevirkning (i nærværende sag: ioniserende stråling fra et atomkraftværk i Den Tjekkiske Republik på en fast ejendom, hvis ejer er sagsøger i sagen, og som er anlagt i medfør af § 364, stk. 2, i Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (den østrigske almindelige borgerlige lovbog, herefter »ABGB«)?«

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. juli 2004 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen: ex parte: International Air Transport Association mod Department for Transport og i sagen The Queen: ex parte: European Low Fares Airline Association og HAPAG-Lloyd Express GmbH mod Department for Transport

(Sag C-344/04)

(2004/C 251/15)

Ved kendelse afsagt den 14. juli 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. august 2004, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen: ex parte: International Air Transport Association mod Department for Transport og i sagen The Queen: ex parte: European Low Fares Airline Association og HAPAG-Lloyd Express GmbH mod Department for Transport forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1) Er artikel 6 i forordning nr. 261/2004⁽¹⁾ ugyldig, fordi den er uforenelig med konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, også benævnt Montreal-konventionen af 1999, navnlig artikel 19, 22 og 29 i Montreal-konventionen af 1999, og påvirker dette (sammen med andre relevante forhold) gyldigheden af forordningen som helhed?

2) Blev ændringen af forordningens artikel 5 under behandlingen af Forligsudvalgets udkast foretaget på en sådan måde, at den er uforenelig med de processuelle krav i artikel 251 EF, og er forordningens artikel 5 i givet fald ugyldig, og påvirker dette (sammen med andre relevante forhold) i bekræftende fald gyldigheden af forordningen som helhed?

3) Er artikel 5 og 6 i forordning nr. 261/2004 (eller dele heraf) ugyldige, fordi de er uforenelige med retssikkerhedsprincippet, og påvirker denne ugyldighed (sammen med andre relevante forhold) i givet fald gyldigheden af forordningen som helhed?

4) Er artikel 5 og 6 i forordning nr. 261/2004 (eller dele heraf) ugyldige, fordi de ikke støttes af nogen eller nogen tilstrækkelig begrundelse, og påvirker denne ugyldighed (sammen med andre relevante forhold) i givet fald gyldigheden af forordningen som helhed?

5) Er artikel 5 og 6 i forordning nr. 261/2004 (eller dele heraf) ugyldige, fordi de er uforenelige med proportionalitetsprincippet, som skal være overholdt ved alle fællesskabsforanstaltninger, og påvirker denne ugyldighed (sammen med andre relevante forhold) i givet fald gyldigheden af forordningen som helhed?

6) Er artikel 5 og 6 i forordning nr. 261/2004 (eller dele heraf) ugyldige, fordi de forskelsbehandler, navnlig medlemmer af sagsøger 2 på en måde, der er vilkårlig og ikke objektivt berettiget, og påvirker denne ugyldighed (sammen med andre relevante forhold) i givet fald gyldigheden af forordningen som helhed?

7) Er forordningens artikel 7 (eller dele heraf) ugyldig, fordi det forhold, at der pålægges et fast ansvar i tilfælde af aflysning af en flyafgang, når det ikke er muligt at gøre usædvanlige omstændigheder gældende, indebærer forskelsbehandling, ikke opfylder proportionalitetsprincippet, der skal være overholdt ved alle fællesskabsforanstaltninger, eller er tilstrækkeligt begrundet, og påvirker denne ugyldighed (sammen med andre relevante forhold) i givet fald gyldigheden af forordningen som helhed?

8) Under omstændigheder, hvor en national ret har antaget en sag til realitetsbehandling, der rejser spørgsmål om gyldigheden af et fællesskabsinstruments bestemmelser, og som den anser for at være tvivlsomme og ikke ugrundede, findes der da fællesskabsretlige principper om krav eller tærskler, som den nationale ret skal anvende, når den i henhold til artikel 234, stk. 2, EF, træffer afgørelse om, hvorvidt disse gyldighedsspørgsmål skal forelægges Domstolen?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EØS-relevant tekst) — Erklæring fra Kommissionen (EFT L 46 af 17.2.2004, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. maj 2004 af Bundesfinanzhof i sagen Robert Hans Conijn mod Finanzamt Hamburg-Mitte-Altstadt

(Sag C-346/04)

(2004/C 251/16)

Ved kendelse afsagt den 26. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. august 2004, har Bundesfinanzhof i sagen Robert Hans Conijn mod Finanzamt Hamburg-Mitte-Altstadt forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med artikel 52 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, at en statsborger i en anden medlemsstat, der er begrænset skattepligtig i Tyskland, i modsætning til en ubegrænset skattepligtig ikke kan fradrage sine udgifter til skatterådgivning som særlige udgifter i sin nettoindkomst?

Appel iværksat den 17. august 2004 af Association Pro Amnistía, J. M. Olano Olano, J. Zelarín Errasti til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-333/02 Gestoras Pro Amnistía, J. M. Olano Olano, J. Zelarín Errasti mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige

(Sag C-354/04 P)

(2004/C 251/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. august 2004 iværksat appel af Association Pro Amnistía, J. M. Olano Olano, J. Zelarín Errasti, ved avocat D. Rouget, til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-333/02, Gestoras Pro Amnistía, J. M. Olano Olano, J. Zelarín Errasti mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Appellen antages til realitetsbehandling og den anfægtede kendelse annulleres.
2. Domstolen selv træffer i henhold til artikel 61 i protokollen vedrørende statuten for Domstolen endelig afgørelse i den foreliggende sag og giver appellanten medhold i de påstande, som appellanten nedlagde i første instans, nemlig — til erindring — Rådet tilpligtes at betale foreningen GESTORAS PRO AMNISTIA en erstatning på 1 000 000 euro og hver af de to appellanter, Juan Mari OLANO OLANO og Julen ZELARAIN ERRASTI, en erstatning på 100 000 euro. Beløbene forrentes med 4,5 % p.a. fra datoen for afsigelsen af Domstolens dom, til betaling sker. Rådet

bærer sine egne omkostninger og betaler appellanternes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fællesskabets retsinstanser er kompetente til at afgøre påstande om erstatning for et tab, der er lidt ved, at appellanten er blevet optaget på listen over personer, grupper eller enheder, der er fastsat i henhold til bestemmelserne om bekæmpelse af terrorisme.

Hjemmelsgrundlaget for denne kompetence er i det foreliggende tilfælde Erklæring fra Rådet af 18. december 2001, den ottende betragtning til Rådets afgørelse 2003/48/RIA ⁽¹⁾ og artikel 6 i EU-traktaten samlet set. Ved vedtagelsen af fælles holdning 2001/931/FUSP ⁽²⁾ har Rådet således den 18. december 2001 udtalt, at »enhver fejl med hensyn til de omfattede personer, grupper eller enheder giver den berørte part ret til at rejse erstatningssag«. Retten til en effektiv domstolsprøvelse af institutionernes skadevoldende handlinger udgør desuden et af Den Europæiske Unions grundlæggende principper, hvorfor bestemmelser til gennemførelse af denne rettighed skal fortolkes udvidende med henblik på overholdelsen af de krav i artikel 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 13 i EMK, der må stilles i det foreliggende tilfælde.

Med henblik på at fastslå, at der foreligger et tab, medfører optagelsen af appellanten på den omtvistede liste et særligt alvorligt indgreb i appellansens omdømme og dennes ytringsfrihed, idet optagelsen indebærer en beskyldning om at være en terroristorganisation. Inkluderingen af appellanten på listen skader ligeledes de to øvrige appellanternes omdømme, ytringsfrihed, forsamlingsfrihed og privatlivets fred, da de er foreningens talsmænd. Vedrørende årsagsforbindelsen mellem Rådets adfærd og det tab, der er lidt, er eftervirkningerne for omdømmet en uundgåelig og øjeblikkelig følge af optagelsen på listen.

Endelig har Rådet svigagtigt udnyttet, at Den Europæiske Unions kompetenceområder er opdelt i tre indsatsøjler. I sit valg af hjemmelsgrundlag har Rådet således været styret af hensigtsmæssighedsovervejelser, som at ville undgå Parlamentet, Ombudsmandens og Domstolens kontrol, og derved fratage de berørte personer retten til en effektiv domstolsprøvelse, navnlig retten til at anlægge sag om erstatning for de skader, der er lidt. Denne adfærd udgør procedurefordrejning.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2003/48/RIA af 19.12.2002 om anvendelse af specifikke foranstaltninger inden for rammerne af politisamarbejdet og det retlige samarbejde til bekæmpelse af terrorisme i overensstemmelse med artikel 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP (EFT L 16 af 22.1.2003, s. 68).

⁽²⁾ Rådet fælles holdning af 27.12. 2001 om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 93).

Appel iværksat den 17. august 2004 af Association SEGI, A. Zubimendi Izaga og A. Galarraga til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-338/02, Association SEGI, A. Zubimendi Izaga og A. Galarraga mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige

(Sag C-355/04 P)

(2004/C 251/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. august 2004 iværksat appel af Association SEGI, A. Zubimendi Izaga og A. Galarraga til prøvelse af kendelse afsagt den 7. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-338/02, Association SEGI, A. Zubimendi Izaga og A. Galarraga mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

1. Der gives appellanterne medhold i appellen og den anfægtede kendelse ophæves.
2. Domstolen træffer selv endelig afgørelse i sagen i medfør af artikel 61 i protokollen vedrørende statuten for Domstolen, hvorved de påstande, som er nedlagt af sagsøgerne i første instans, tages til følge, således at Rådet tilpligtes at betale Association SEGI en erstatning på 1 000 000 EUR og at betale de to sagsøgere, Araitz Zubimendi Izaga og Aritz Gallarraga, en erstatning på 100 000 EUR hver inkl. 4,5 % i rente p.a. fra datoen for afsigelsen af Domstolens dom, indtil betaling sker. Rådet betaler sine egne omkostninger og de omkostninger, der er afholdt af sagsøgerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-354/04 P.

Appel iværksat den 27. august 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 10. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i de forenede sager T-153/01 og T-323/01, Mercedes Alvarez Moreno mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-373/04 P)

(2004/C 251/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. august 2004 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Clotuche-Duvieusart og D. Martin, som befuldmægtigede, til prøvelse af dom afsagt den 10. juni 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i de forenede sager T-153/01 og T-323/01, Mercedes Alvarez Moreno mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Rettens dom ophæves for så vidt angår sag T-323/01.
2. Sag T-323/01 afvises.
3. Subsidiært træffer Domstolen selv afgørelse i den foreliggende sag i henhold til artikel 61 i EF-statuten og Kommissionen frifindes i sag T-323/01.
4. Mercedes Alvarez Moreno tilpligtes at betale omkostningerne ved sagen for Domstolen og at bære sine egne omkostninger i sag T-323/01.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sag T-323/01, der var anlagt af Mercedes Alvarez Moreno, skulle have været afvist. Retten har nemlig begået en retlig fejl ved at kvalificere skrivelsen af 23. februar 2001 som en »afgørelse«, og herved at give den status af en akt, der indeholder et klagepunkt. For det første indeholder sagsøgerens skrivelse til Kommissionen ikke en ansøgning om afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, men alene en anmodning om oplysninger om det retsgrundlag, hvorpå Kommissionen har støttet sig, for ikke at ansætte tolke, der er ældre end 65 år. Svaret på denne skrivelse kan derfor ikke udgøre et klagepunkt i denne bestemmelses forstand. Endvidere indeholder skrivelsen af 23. februar 2001 på ingen måde en kommissionsafgørelse, der skaber bindende retsvirkninger, som kan påvirke sagsøgerens interesser derved, at den på en udpræget måde ændrer hendes retsstilling.

Med hensyn til realiteten har Retten begået en retlig fejl, dels ved at have fastslået, at artikel 74 i den ordning, der finder anvendelse på øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter »RAA«), ikke finder anvendelse på hjælpeansatte, der er ansat i henhold til artikel 78, stk. 3, i RAA, og dels ved at have fundet, at den ordning, der finder anvendelse på hjælpeansatte tolke ved dets samlinger (herefter »RIAS«), der er vedtaget af Europa-Parlamentets præsidium den 13. juli 1999 omfatter spørgsmålet om ansættelsens ophør. Artikel 78, stk. 3, i RAA, der gør det muligt at underkaste ansættelseskontrakterne for hjælpeansatte konferencetolke en undtagelsesordning, vedrører alene ansættelses- og lønforhold og ikke ansættelsesforholdets ophør; dette reguleres derfor af artikel 74 i RAA, som fastsætter aldersgrænsen. Det er ikke korrekt at antage, som Retten har gjort det i den appellerede dom, at med hensyn til kontrakter, der er begrænset til særlige dage, udgør ansættelsesforholdets ophør en ansættelsesbetingelse, og således indføre en forskel, der ikke er indeholdt i RAA, mellem ansættelseskontrakter af få dages varighed og længere ansættelsesforhold. Selvom det antages, at det er RIAS, der skal regulere spørgsmålet om ophøret af ansættelsen for hjælpeansatte konferencetolke, inde-

holder RIAS ingen udtrykkelig bestemmelse, der indfører en aldersgrænse. Da RIAS ikke indeholder nogen bestemmelse herom, er det RAA og derfor dennes artikel 74, der finder anvendelse.

Slettelse af sag C-55/04 ⁽¹⁾

(2004/C 251/20)

Ved kendelse af 15. juli 2004 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-55/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 71 af 20.3.2004.

RETTE I FØRSTE INSTANS

Valg af Rettens præsident

(2004/C 251/21)

Retten har den 8. september 2004 i medfør af procesreglementets artikel 7 valgt dommer Bo Vesterdorf til Rettens præsident for perioden fra den 8. september 2004 til den 31. august 2007.

Udpegelse af afdelingsformænd

(2004/C 251/22)

Retten har den 10. og den 13. september 2004 i medfør af procesreglementets artikel 15 udpeget dommerne Jaeger, Pirrung, Vilaras og Legal til formænd for afdelinger bestående af fem dommere for perioden fra den 10. september 2004 til den 31. august 2007 og dommerne Jaeger, Pirrung, Vilaras, Legal og Cooke til formænd for afdelinger bestående af tre dommere for perioden fra den 13. september 2004 til den 30. september 2005.

Dommernes fordeling mellem afdelingerne

(2004/C 251/23)

Retten har den 13. september 2004 truffet bestemmelse om af sin midte at oprette fem afdelinger bestående af fem dommere og fem afdelinger bestående af tre dommere for perioden fra den 13. september 2004 til den 30. september 2005, og at fordele dommerne mellem afdelingerne på følgende måde:

Første Udvidede Afdeling, der sættes af fem dommere:

Præsident Vesterdorf, Dommerne Cooke, García-Valdecasas, Labucka og Trstenjak

Første Afdeling, der sættes af tre dommere:

Afdelingsformand, Cooke Dommerne García-Valdecasas, Labucka og Trstenjak

Anden Udvidede Afdeling, der sættes af fem dommere:

Afdelingsformand Pirrung Dommerne Meij, Forwood, Pelikánová og Papasavvas

Anden Afdeling, der sættes af tre dommere:

Afdelingsformand Pirrung

- a) Dommerne Meij og Pelikánová
- b) Dommerne Forwood og Papasavvas

Tredje Udvidede Afdeling, der sættes af fem dommere:

Afdelingsformand Jaeger, Dommerne Tiili, Azizi, Cremona og Czúcz

Tredje Afdeling, der sættes af tre dommere:

Afdelingsformand Jaeger

- a) Dommerne Tiili og Czúcz
- b) Dommerne Azizi og Cremona

Fjerde Udvidede Afdeling, der sættes af fem dommere:

Afdelingsformand Legal, Dommerne Lindh, Mengozzi, Wiszniewska-Białecka og Vadapalas

Fjerde Afdeling, der sættes af tre dommere:

Afdelingsformand Legal

- a) Dommerne Lindh og Vadapalas
- b) Dommerne Mengozzi og Wiszniewska-Białecka

Femte Udvidede Afdeling, der sættes af fem dommere:

Afdelingsformand Vilaras, Dommerne Martins Ribeiro, Dehousse, Šváby og Jürimäe

Afdeling, der sættes af tre dommere:

Afdelingsformand Vilaras

- a) Dommerne Martins Ribeiro og Jürimäe
- b) Dommerne Dehousse og Šváby

I Første Afdeling, der sættes af tre dommere, bliver de dommere, der sammen med afdelingsformanden udgør dommerkollegiet, udpeget i den rækkefølge, der er fastsat i artikel 6 i Rettens procesreglement, med forbehold af sager, som har forbindelse med hinanden. I Anden og Femte Afdeling, der sættes af tre dommere, fungerer afdelingsformanden med de dommere, der er nævnt under a), eller med dem, der er nævnt under b), afhængig af det dommerkollegium, den refererende dommer tilhører. I de sager, hvor afdelingsformanden er refererende dommer, fungerer afdelingsformanden med dommerne fra det ene eller det andet af disse dommerkollegier på skift og i den rækkefølge, hvori sagerne registreres, med forbehold af sager, som har forbindelse med hinanden.

De sager, hvor den refererende dommer er blevet tilknyttet en anden afdeling efter ændringen af afdelingernes sammensætning, omfordeles med virkning fra den 13. september 2004 til den afdeling, som den refererende dommer tilhører fra denne dato.

Såfremt den skriftlige forhandling af en sag er afsluttet før den 13. september 2004, og den mundtlige forhandling er afholdt eller berammet, fortsætter den pågældende afdeling i sin hidtidige sammensætning behandlingen af sagen, indtil den mundtlige forhandling er gennemført, og rådslagning og domsafsigelse har fundet sted.

Sammensætning af Den Store Afdeling

Retten har den 13. september 2004 i medfør af procesreglementets artikel 10, stk. 1, besluttet, at Den Store Afdeling i perioden fra den 13. september 2004 til den 30. september 2005 sammensættes af præsident Vesterdorf, afdelingsformændene Jaeger, Pirrung, Vilaras og Legal, af dommere fra den udvidede afdeling, som skulle have truffet afgørelse i sagen, hvis denne var blevet fordelt til en afdeling bestående af fem dommere, samt af fire andre dommere, som udpeges af Rettens præsident blandt dommerne i hver af de øvrige afdelinger efter tur i henhold til disses rang efter deres anciennitet i embedet, jf. artikel 6 i Rettens procesreglement.

Såfremt den skriftlige forhandling i en sag er afsluttet før den 13. september 2004, og den mundtlige forhandling er afholdt eller berammet for Den Store Afdeling, fortsætter denne i sin hidtidige sammensætning behandlingen af sagen, indtil den mundtlige forhandling er gennemført, og rådslagning og domsafsigelse har fundet sted.

Rettens plenum

Retten har den 13. september 2004 i medfør af procesreglementets artikel 32, stk. 1, andet afsnit, besluttet, at såfremt Rettens plenum består af et lige antal dommere som følge af, at der i medfør af procesreglementets artikel 17 er blevet udpeget en generaladvokat, skal den forud fastlagte rækkefølge, på grundlag af hvilken Rettens præsident udpeger den dommer, der ikke skal deltage i sagens påkendelse, være den omvendte rækkefølge i forhold til dommernes rangfølge efter deres anciennitet i embedet, jf. procesreglementets artikel 6, medmindre den herefter udpegede dommer er den refererende dommer. I så fald udpeges den dommer, der i forhold hertil er den umiddelbart foregående i rangfølgen.

Udpegelse af den dommer, der erstatter Rettens præsident i sager om foreløbige forholdsregler

Retten har den 13. september 2004 i medfør af procesreglementets artikel 106 besluttet at udpege dommer García-Valdecasas, der skal erstatte Rettens præsident i sager om foreløbige forholdsregler, i tilfælde af, at præsidenten har forfald, eller at embedet er ubesat, for perioden fra den 13. september 2004 til den 30. september 2005.

Retningslinjer for sagernes fordeling mellem afdelingerne

Retten har den 13. september 2004 i henhold til procesreglementets artikel 12 fastsat følgende retningslinjer for sagernes fordeling mellem afdelingerne for perioden fra den 13. september 2004 til den 30. september 2005:

1. Sagerne fordeles umiddelbart efter indleveringen af stævningen til afdelinger bestående af tre dommere, dog med forbehold af en eventuel senere beslutning i medfør af procesreglementets artikel 14 og 51.
2. Sagerne fordeles mellem afdelingerne efter tur i den rækkefølge, hvori de registreres på Justitskontoret, særskilt for:
 - sager vedrørende gennemførelsen af de for virksomhederne gældende konkurrenceregler, af statsstøttereglerne og af reglerne vedrørende handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger
 - de i EF-traktatens artikel 236 og Euratom-traktatens artikel 152 omhandlede sager
 - de i procesreglementets artikel 130, stk. 1, omhandlede sager om intellektuel ejendomsret
 - alle andre sager.

I disse rækkefølger lades Første Afdeling ude af betragtning hver femte gang.

Rettens præsident kan fravige rækkefølgen under hensyntagen til sammenhængen mellem visse sager eller med henblik på at sikre en ligelig fordeling af arbejdsbyrden.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 29. april 2004

i de forenede sager T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 og T-252/01, Tokai Carbon Co. Ltd m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Konkurrence — kartel — grafitelektrodemarkedet — fastsættelse af priser og markedsopdeling — bødeberegning — kumulation af sanktioner — retningslinjer for beregningen af bødeløbet — anvendelighed — overtrædelsens grovhed og varighed — skærpende omstændigheder — betalingssevne — samarbejde under den administrative procedure — betalingsmåde)

(2004/C 251/24)

(Processprog: tysk og engelsk)

I de forenede sager T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 og T-252/01, Tokai Carbon Co. Ltd, Tokyo (Japan), først ved advokaterne G. Van Gerven, T. Franchoo og M. De Grave, derefter advokaterne Van Gerven og T. Franchoo, og med valgt adresse i Luxembourg, SGL Carbon AG, Wiesbaden

(Tyskland), ved advokaterne M. Klusmann, F. Wiemer og C. Canenbley, Nippon Carbon Co. Ltd, Tokyo (Japan), ved advokat H. Gilliams, Showa Denko KK, Tokyo (Japan), ved advokaterne M. Dolmans og P. Werdmuller samt solicitor J. Temple-Lang, GrafTech International Ltd, tidligere UCAR International Inc., Tennessee (De Forenede Stater), ved K. Lasok, QC, og B. Hartnett, barrister, og med valgt adresse i Luxembourg, SEC Corp., Amagasaki, Hyogo (Japan), ved advokat K. Platteau, The Carbide/Graphite Group, Inc., Pittsburgh (De Forenede Stater), først ved advokaterne M. Seimetz og J. Brücher, derefter ved advokat P. Grund, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Mölls og P. Hellström, og, i sag T-246/01, ved W. Wils, som befuldmægtigede, bistået af, i sag T-239/01, advokat H.-J. Freund, og, i sagerne T-244/01, T-246/01, T-251/01 og T-252/01, barristers J. Flynn, og C. Kilroy, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en påstand om fuldstændig eller delvis annullation af Kommissionens beslutning 2002/271/EF af 18.juli 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 — sag COMP/E-1/36.490 — Grafitelektroder (EFT 2002 L 100, s. 1), har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 29. april 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) I sag T-236/01, Tokai Carbon mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber:
 - Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i beslutning 2002/271, fastsættes til 12 276 000 EUR.
 - I øvrigt frifindes Kommissionen.
 - Hver part bærer halvdelen af sine egne omkostninger og betaler halvdelen af den anden parts omkostninger.
- 2) I sag T-239/01, SGL Carbon mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber:
 - Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i beslutning 2002/271, fastsættes til 69 114 000 EUR.
 - I øvrigt frifindes Kommissionen.
 - Sagsøgeren bærer syv ottendedele af sine egne omkostninger og betaler syv ottendedele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen bærer en ottendedel af sine egne omkostninger og betaler en ottendedel af sagsøgerens omkostninger.
- 3) I sag T-244/01, Nippon Carbon mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber:
 - Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i beslutning 2002/271, fastsættes til 6 274 400 EUR.
 - I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 4) I sag T-245/01, Showa Denko mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber:
 - Hver part bærer halvdelen af sine egne omkostninger og betaler halvdelen af den anden parts omkostninger.
 - Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i beslutning 2002/271, fastsættes til 10 440 000 EUR.
 - I øvrigt frifindes Kommissionen.
 - Sagsøgeren bærer tre femtedele af sine egne omkostninger og betaler tre femtedele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen bærer to femtedele af sine egne omkostninger og betaler to femtedele af sagsøgerens omkostninger.
- 5) I sag T-246/01, GrafTech International, tidligere UCAR International mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber:
 - Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i beslutning 2002/271, fastsættes til 42 050 000 EUR.
 - I øvrigt frifindes Kommissionen.
 - Sagsøgeren bærer fire femtedele af sine egne omkostninger og betaler fire femtedele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen bærer en femtedel af sine egne omkostninger og betaler en femtedel af sagsøgerens omkostninger.
- 6) I sag T-251/01, SEC Corporation mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber:
 - Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i beslutning 2002/271, fastsættes til 6 138 000 EUR.
 - I øvrigt frifindes Kommissionen.
 - Hver part bærer halvdelen af sine egne omkostninger og betaler halvdelen af den anden parts omkostninger.
- 7) I sag T-252/01, The Carbide/Graphite Group mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber:
 - Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i beslutning 2002/271, fastsættes til 6 480 000 EUR.
 - I øvrigt frifindes Kommissionen.
 - Sagsøgeren bærer tre femtedele af sine egne omkostninger og betaler tre femtedele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen bærer to femtedele af sine egne omkostninger og betaler to femtedele af sagsøgerens omkostninger.

(¹) EFT C 17 af 19.1.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 20. juli 2004****i sag T-311/02, Vitaly Lissotschenko og Joachim Hentze mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾****(EF-varemærker — ansøgning om ordmærket LIMO — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94)**

(2004/C 251/25)

(Processprog: tysk)

I sag T-311/02, Vitaly Lissotschenko, Dortmund (Tyskland) og Joachim Hentze, Werl (Tyskland), ved avocat B. Hein mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: J. Weberndörfer og G. Schneider), angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 31. juli 2002 (sag R 363/2000-2) af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked vedrørende registreringen af ordmærket LIMO som EF-varemærke, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne P. Mengozzi og M.E. Martins Ribeiro; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 20. juli 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 305 af 7.12.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**(Femte Udvidede Afdeling)****den 28. juni 2004****i sag T-342/99 DEP, Airtours plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Fastsættelse af sagsomkostninger — salærer til solicitors og barristers — honorarer til økonomer — moms)**

(2004/C 251/26)

(Processprog: engelsk)

I sag T-342/99 DEP, Airtours plc ved solicitor M. Nicholson, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R. Lyal, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om fastsæt-

telse af, hvilket beløb Kommissionen skal erstatte Airtours plc i sagsomkostninger som følge af Rettens dom af 6. juni 2002, Airtours mod Kommissionen (sag T-342/99, Sml. II, s. 2585), har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, P. Mengozzi og M.E. Martins Ribeiro; justitssekretær: H. Jung, den 28. juni 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

De sagsomkostninger, som Kommissionen skal erstatte Airtours, fastsættes til 489 615,03 GBP (fire hundrede niogfirs tusinde seks hundrede og femten pund sterling og tre pence).

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**(Tredje Afdeling)****den 8. juli 2004****i sag T-341/02, Regione Siciliana mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(EFRU — forordning (EØF) nr. 4253/88 — afslutning af en sag vedrørende finansiel støtte — annullationsøgsmål — umiddelbart berørt — afvisning)**

(2004/C 251/27)

(Processprog: italiensk)

I sag T-341/02, Regione Siciliana ved avvocato dello Stato I. Braguglia, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. de March og L. Flynn, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning D(2002)810439 af 5. september 2002 om afslutning af sagen vedrørende den finansielle støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) til det store projekt »Motorvejen Messina-Palermo« (EFRU nr. 93.05.03.001 — Arinco nr. 93.IT.16.009), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne M. Jaeger og F. Dehousse; justitssekretær: H. Jung, den 8. juli 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 7 af 11.1.2003.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. juni 2004

i sag T-21/03, S mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Tjenestemænd — annullationssøgsmål — erhvervssygdom — anerkendelse af sygdommen som værende en erhvervssygdom — anmodning om fjernelse af visse dokumenter fra lægeudvalgets sag — afslag — bebyrdende retsakt — afvisning)*

(2004/C 251/28)

(Processprog: fransk)

I sag T-21/03, S, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Thessaloniki (Grækenland), ved avocats A. Coolen, J.-N. Louis og E. Marchal, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og F. Clotuche-Duvieusart, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 11. marts 2002 om afslag på at fjerne visse udtalelser fra sagen til lægeudvalget, hvis opgave er at undersøge anmodningen om anerkendelse af den sygdom, sagsøgeren lider af, som værende en erhvervssygdom, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne J.D. Cooke og D. Šváby; justitssekretær: H. Jung, den 15. juni 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 83 af 5.4.2003.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Anden Afdeling)

den 5. juli 2004

i sag T-39/03, DaimlerChrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ⁽¹⁾*(EF-varemærker — indsigelse — tilbagekaldelse af indsigelsen — uforment at træffe afgørelse)*

(2004/C 251/29)

(Processprog: tysk)

I sag T-39/03, DaimlerChrysler AG, Stuttgart (Tyskland), ved avocat N. Siebertz, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (befuldmægtiget: G. Schneider), intervenient ved Retten: Axon Leasing GmbH, München (Tyskland), ved avocat S. Lüft, angående en påstand om annullation af afgørelse truffet

den 4. november 2002 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 329/2001-4), har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne N.J. Forwood og I. Pelikánová; justitssekretær: H. Jung, den 5. juli 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 101 af 26.4.2003.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Anden Afdeling)

den 2. juli 2004

i sag T-256/03, Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung eV og Josef Kloh mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Annullationssøgsmål — forordning (EF) nr. 1774/2002 — beslutning 202/328/EF — anvendelse i svinefoder af køkken- og madaffald — afvisning)*

(2004/C 251/30)

(Processprog: tysk)

I sag T-256/03, Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung eV, Bochum (Tyskland), og Josef Kloh, Eichenried (Tyskland), ved Rechtsanwälte R. Steiling og S. von Zimmermann-Wienhues, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Braun, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning af 12. maj 2003 om overgangsforanstaltninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1774/2002 for så vidt angår anvendelse i svinefoder af køkken- og madaffald, der er kategori 3-materiale, og forbuddet mod genanvendelse inden for samme art vedrørende fodring af svin med affaldsfoder (EFT L 117, s. 46), har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij og N.J. Forwood; justitssekretær: H. Jung, den 2. juli 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 213 af 6.9.2003.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 2. juli 2004****i sag T-422/03 R II, Enviro Tech Europe Ltd og Enviro Tech International Inc. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber****(Særlige rettergangsformer — direktiv 67/548/EØF og 204/73/EF — betingelser for antagelse til realitetsbehandling)**

(2004/C 251/31)

(Processprog: engelsk)

I sag T-422/03 R II, Enviro Tech Europe Ltd, Surrey (Det Forenede Kongerige), og Enviro Tech International Inc., Chicago (De Forenede Stater), ved advokaterne C. Mereu og K. Van Maldegem, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: X. Lewis og F. Simonetti, og med valgt adresse i Luxembourg), hvori der er indgivet en begæring for det første om at udsætte afgørelsen om at medtage nBP i den 29. tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 67/548/EØF af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer (EFT 1967, s. 211), for det andet om at udsætte afgørelsen om at optage nBP i Kommissionens direktiv 2004/73/EF af 29. april 2004 om 29. tilpasning til den tekniske udvikling af direktiv 67/548/EØF (EUT L 152, s. 1) og for det tredje om at anordne andre foreløbige forholdsregler, har Rettens præsident den 2. juli 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 2. juli 2004****i sag T-76/04 R, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber****(Særlige rettergangsformer — forordning (EF) nr. 2032/2003 — biocidholdige produkter — realitetsbehandling af begæringen)**

(2004/C 251/32)

(Processprog: engelsk)

I sag T-76/04 R, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH & Co. KG, Kirchheimboladen (Tyskland), ved advocats C.

Mereu og K. Van Meldegem, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: X. Lewis og F. Simonetti, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 5, stk. 1 og 2, og bilag II og V i Kommissionens forordning (EF) nr. 2032/2003 af 4. november 2003 om den anden fase af det tiårs arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter, og om ændring af forordning (EF) nr. 1896/2000 (EFT L 307, s. 1), har Rettens præsident den 2. juli 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 2. juli 2004****i sag T-78/04 R, Sumitomo Chemical (UK) plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber****(Særlige rettergangsformer — forordning (EF) nr. 2032/2003 — biocidholdige produkter — realitetsbehandling af begæringen)**

(2004/C 251/33)

(Processprog: engelsk)

I sag T-78/04 R, Sumitomo Chemical (UK) plc ved advocats C. Mereu og K. Van Meldegem, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: X. Lewis og F. Simonetti, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 5, stk. 1 og 2, og bilag II og V i Kommissionens forordning (EF) nr. 2032/2003 af 4. november 2003 om den anden fase af det tiårs arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter, og om ændring af forordning (EF) nr. 1896/2000 (EFT L 307, s. 1), har Rettens præsident den 2. juli 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**(Anden Afdeling)****den 9. juli 2004****i sag T-132/04, André Bonnet mod De Europæiske Fællesskabers Domstol⁽¹⁾****(Tjenestemænd — forudgående administrativ procedure — afvisning)**

(2004/C 251/34)

(Processprog: fransk)

I sag T-132/04, André Bonnet, Saint-Pierre-de-Vassols (Frankrig), ved avocat H. de Lepinau, og med valgt adresse i Luxembourg, mod De Europæiske Fællesskabers Domstol (befuldmægtiget: M. Schauss, og med valgt adresse i Luxembourg), angående dels en påstand om annullation af Domstolens retsakter af 11. februar 2004 og 4. marts 2004, der for sagsøgerens vedkommende afsluttede ansættelsesproceduren til stillingen som domslæser hos Domstolens præsident og af afgørelsen om at ansætte en anden ansøger i stillingen, dels en påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af A.W.H. Meij som fungerende afdelingsformand og dommerne N.J. Forwood og I. Pelikánová; justitssekretær: H. Jung, den 9. juli 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) *Sagen afvises.*2) *Hver part bærer sine omkostninger.*

(¹) EFT C 168 af 26.6.2004.

Sag anlagt den 30. april 2004 af Michael Schäfer mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)**(Sag T-163/04)**

(2004/C 251/35)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 30. april 2004 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Michael Schäfer, med bopæl i Bergisch-Gladbach (Tyskland), ved Rechtsanwältin I. Reese. Den anden part i sagen for appelkammeret var KoKa Verwaltung GmbH, Hamburg (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelse truffet den 12. december 2003 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ændres således, at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sine egne og sagsøgerens sagsomkostninger i genindsættelses- og klagesagen.

— Subsidiært ændres afgørelsen, der er truffet af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), således, at KoKa Verwaltung GmbH tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger i genindsættelses- og klagesagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den 26. december 2000 indgav sagsøgeren en ansøgning om registrering af figurmærket »Mike's Meals on Wheels« som EF-varemærke for tjenesteydelser i klasse 35 og 42 til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design). Selskabet KoKa Verwaltung GmbH rejste på grundlag af dets ældre tyske varemærker, nemlig figurmærket »MIKE'S SANDWICH MARKET« og ordmærket »MIKE«, indsigelse mod registrering af varemærket på grund af forvekslingsrisiko.

Harmoniseringskontoret forkastede indsigelsen og pålagde indsigeren at betale sagsomkostningerne herved. Heroverfor fremsatte indsigeren begæring om genindsættelse i sine tidligere rettigheder. Selskabet indgav endvidere en klage og anmodede om, at den anfægtede afgørelse blev ophævet i sin helhed, og at sagen blev udsat, indtil der var blevet truffet afgørelse om begæringen om genindsættelse i de tidligere rettigheder.

Ved afgørelse af 16. juni 2003 imødekom indsigelsesafdelingen anmodningen om genindsættelse i de tidligere rettigheder og genoptog indsigelsessagen.

Ved den anfægtede afgørelse har Appellkammeret fastslået, at klagen er blevet uden genstand. Det var derfor uforholdsmæssigt at træffe afgørelse i sagen, og klagegebyret blev refunderet. Appellkammeret traf endvidere afgørelse om, at hver af parterne skulle bære sine egne sagsomkostninger i klagesagen.

Sagsøgerens klage vedrører denne afgørelse om sagsomkostninger. Sagsøgeren gør gældende, at Harmoniseringskontoret i forbindelse med, at sagen blev indstillet, ikke udøvede sit skøn i henhold til artikel 81, stk. 4, i forordning (EF) nr. 40/94 på saglig vis. Sagsøgeren har på ingen måde været årsag til, at klagesagen blev indledt og måtte gennemføres. Klagesagen skyldtes dels det forkerte postnummer på Harmoniseringskontorets brevhoved, dels at fristen blev udnyttet til det sidste af klageren. Begge forhold, der var årsag til genindsættelses- og klagesagen, ligger uden for sagsøgerens indflydelsesområde. Artikel 81 i forordning (EF) nr. 40/94 giver mulighed for at træffe afgørelse om sagsomkostninger efter et frit skøn. Dette frie skøn indeholder en afgørelse om sagsomkostninger, der skal betales af Harmoniseringskontoret. Det er endvidere en tilsidesættelse af det sagsøgende selskabs grundrettigheder, at det ikke får erstatning for sine omkostninger og for sin ulempe.

Sag anlagt den 1. juni 2004 af Hans-Martin Tillack mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-193/04)

(2004/C 251/36)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 1. juni 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Hans-Martin Tillack, Bruxelles (Belgien) ved advokaterne Ian s. Forrester, QC, Thierry Bosly, Christoph Arhold, Nathalie Flandin, Justus Herrlinger og Juliette Siaens.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den af OLAF (Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig) truffede beslutning om at tilsende til de tyske og belgiske myndigheder en klage annulleres;
- sagsøgeren tilkendes en erstatning, hvis nærmere størrelse, inkl. renter, fastsættes af Domstolen;
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger;
- Domstolen træffer de øvrige forholdsregler, som er nødvendige.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I marts 2004 foretog de belgiske myndigheder en ransagning i sagsøgerens kontor og hjem efter at have modtaget en klage fra det Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), der beskyldte sagsøgeren for at have bestukket en EF-tjenestemand.

Sagsøgeren nedlægger påstand om annullation af OLAF's beslutning under henvisning til, at den er truffet under tilsættelse af væsentlige formforskrifter og strider mod den grundlæggende ret til beskyttelse af en journalists kilder.

Sagsøgeren anfører, at OLAF's overvågningsudvalg i strid med artikel 11, stk. 7, i forordning nr. 1073/99⁽¹⁾, ikke blev underrettet, inden klagen blev tilsendt de nationale myndigheder. Sagsøgeren er overhovedet ikke blevet hørt, mens den interne OLAF-undersøgelse har stået på. Desuden er beslutningen ugyldig, da den er baseret på en fejlagtig hjemmel. OLAF har handlet inden for rammerne af en intern OLAF-undersøgelse, som er iværksat med henblik på afklaring af tjenestemænds overtrædelser af gældende bestemmelser, selv om sagsøgeren hverken er tjenestemand eller ansat ved en fællesskabsinstitution.

Endvidere anfører sagsøgeren, at OLAF's beslutning strider mod den grundlæggende ret til beskyttelse af en journalists kilder, som udgør et led i pressefriheden, da de nationale myndigheder blev anmodet om at ransage sagsøgerens hjem og kontor for at opspore, hvem ved Kommissionen han havde modtaget informationerne af.

Hvad angår erstatningskravet anfører sagsøgeren, at OLAF's klager til de nationale myndigheder og offentlige beskyldninger af sagsøgeren var fejl eller forsømmelser, som udgjorde en alvorlig krænkelse af sagsøgerens faglige og personlige omdømme.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25.5.1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136 af 31.5.1999, s. 1).

Sag anlagt den 14. juni 2004 af Ultradent Products, Inc., og Michael J.S. Renouf mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-237/04)

(2004/C 251/37)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. juni 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ultradent Products, Inc., South Jordan, Utah, USA, og Michael J.S. Renouf, Bruxelles, Belgien, ved Solicitors S. Crosby og C. Bryant.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 5. april 2004, hvorved den har givet afslag på adgang til aktindsigt i dokumenter, som under den administrative procedure er blevet sagsøgeren bekendt, efter at denne har indgivet tre begæring — alle dateret den 27. oktober 2003 — om aktindsigt i dokumenter vedrørende klassificeringen af tandblegningsmidler, annulleres.
- Kommissionens beslutning af 5. april 2004, hvorved den har givet afslag på aktindsigt i dokumenter, som under de foreliggende omstændigheder må antages at eksistere, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger i henhold til artikel 87 i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved tre skrivelser af 27. oktober 2003 har sagsøger 2 til Kommissionen indgivet tre begæringer om aktindsigt i dokumenter vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt tandblegningsmidler skal klassificeres som kosmetikvarer eller lægemidler. Mere specifikt har sagsøger 2 begæret aktindsigt dels i dokumenter, som vedrører en klage, der var indgivet til Kommissionen på vegne af sagsøger 1, hvorved man bestred Det Forenede Kongeriges myndigheders klassificering af sådanne midler, dels i dokumenter, som vedrører forberedelsen af kommissær Borinos svar til Kommissionen på et skriftligt spørgsmål angående sådanne midler, dels i alle kommissionsdokumenter vedrørende spørgsmålet om klassificeringen af sådanne midler. Samtidig har sagsøger 2, som er solicitor, i sin stævning anført, at han handler på vegne af sagsøger 1.

Der blev indgivet bekræftende begæringer den 16. december 2003. Den 17. december 2003 besvarede Kommissionen den første begæring, og sagsøgerne indgav en yderligere bekræftende begæring den 7. januar 2004, som indeholdt en tilbagetrækning af de tre foregående bekræftende begæringer af 16. december 2003. Ved skrivelse af 5. april 2004 besvarede Kommissionen begæringen af 7. januar 2004. Sammen med skrivelsen var vedlagt en række dokumenter.

Sagsøgerne har gjort gældende, at den administrative procedure har afsløret, at der udover de sammen med skrivelsen af 5. april 2004 til sagsøgerne vedlagte dokumenter helt sikkert findes en række dokumenter vedrørende det omhandlede spørgsmål, og at atter andre dokumenter må formodes at eksistere. Ifølge sagsøgerne falder samtlige disse dokumenter under den første begæring om aktindsigt, ligesom dokumenterne er i Kommissionens besiddelse, om end de ikke er blevet sagsøgerne bekendt. På denne baggrund mener sagsøgerne, at skrivelsen af 5. april 2004 er et afslag på aktindsigt i alle disse dokumenter, og har nedlagt påstand om, at beslutningen annulleres. Til støtte for deres påstand har de gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 8 i forordning nr. 1049/2001⁽¹⁾ (EFT L 145, s. 43-48), og af denne forordning generelt. Endvidere har de gjort gældende, dels at Kommissionen har undladt at begrunde, hvorfor den ikke meddelte aktindsigt i dokumenterne, som helt sikkert eksisterer, dels at den ikke har gjort nogen undtagelser til retten til aktindsigt gældende som begrundelse for afslaget.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter

Sag anlagt den 28. juni 2004 af Republikken Polen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-257/04)

(2004/C 251/38)

(Processprog: polsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. juni 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Euro-

pæiske Fællesskaber af Republikken Polen ved Jaroslaw Pietras, som befuldmægtiget.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 3 og artikel 4, stk. 3 og 5, ottende led, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003 af 10. november 2003 om overgangsforanstaltninger for samhandelen med landbrugsprodukter som følge af Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EFT L 293, s. 3), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 230/2004 af 10. februar 2004 (EFT L 39, s. 13) og Kommissionens forordning (EF) nr. 735/2004 af 20. april 2004 (EFT L 114, s. 13), annulleres.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har gjort følgende anbringender gældende vedrørende artikel 3 i forordning nr. 1972/2003:

- Tilsidesættelse af princippet om de frie varebevægelser ved indførelse af en erga omnes importafgift, der overstiger de todsatser, der var gældende i perioden før Polens tiltrædelse af Den Europæiske Union.
- Kommissionens manglende kompetence samt tilsidesættelse af artikel 22 og artikel 41, stk. 1, og 5. del i bilag IV til akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union⁽¹⁾, ved vedtagelse af foranstaltninger, hvorved de i denne akt fastlagte betingelser for anvendelse af bestemmelserne vedrørende toldunionen på Republikken Polen ændres.
- Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet ved vedtagelse af foranstaltninger, der fastsætter en anden behandling for retssubjekter fra Polen end fra Fællesskabet med 15 stater, der befinder sig i sammenlignelige situationer.
- Tilsidesættelse af væsentlige formkrav ved en utilstrækkelig begrundelse af de vedtagne foranstaltninger.
- Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved indførelse af en ordning, der er i strid med de betingelser, der er fastsat i ovennævnte tiltrædelsesakt, for produkter, der den 1. maj 2004 var midlertidigt oplagret eller underlagt en toldprocedure eller som var under transitforsendelse i det udvidede Fællesskab, og navnlig ved indførelse af importafgifter til en sats, der overstiger den sats, der var gældende på tidspunktet for Polens tiltrædelse af Den Europæiske Union.

Hvad angår artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1972/2003 har sagsøgeren påberåbt sig, at Kommissionen savnede kompetence, samt en tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i ovennævnte tiltrædelsesakt, en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, for så vidt som satsen for den i den anfægtede bestemmelse fastsatte afgift overskrider forskellen mellem importafgiften i Fællesskabet og den polske toldsats den 30. april 2004.

Hvad angår artikel 4, stk. 5, ottende led, i forordning nr. 1972/2003 har sagsøgeren påberåbt sig Kommissionens manglende kompetence samt tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i ovennævnte tiltrædelsesakt og en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som den anfægtede bestemmelse omfatter produkter, for hvilke den polske importafgift den 30. april 2004 var højere eller lig med importafgiften i Fællesskabet, og produkter, for hvilke der den 1. maj 2004 ikke var konstateret overskudslagre på landsplan.

Hvad angår alle de anfægtede bestemmelser i forordning nr. 1972/2003 har sagsøgeren påberåbt sig, at Kommissionen har misbrugt sine beføjelser ved at vedtage foranstaltninger, hvis reelle formål ikke er at lette gennemførelsen i Polen af bestemmelserne om den fælles landbrugspolitik, men at beskytte Fællesskabet med 15 stater mod konkurrence fra polske landbrugsprodukter.

(¹) EUT L 236 af 23.9.2003, s. 33.

Sag anlagt den 28. juni 2004 af Republikken Polen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-258/04)

(2004/C 251/39)

(Processprog: polsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. juni 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Republikken Polen ved Jarosław Pietras, som befuldmægtiget.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 5, artikel 6, stk. 1, 2 og 3, og artikel 7, stk. 1, samt artikel 8, stk. 2, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004 af 14. januar 2004 om overgangsforanstaltninger for sukker som følge af Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EFT L 9, s. 8), annulleres.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har gjort følgende anbringender gældende vedrørende artikel 5 i forordning nr. 60/2004:

- Tilsidesættelse af princippet om de frie varebevægelser ved indførelse af en erga omnes importafgift, der overstiger de toldsats, der var gældende i perioden før Polens tiltrædelse af Den Europæiske Union.
- Kommissionens manglende kompetence samt tilsidesættelse af artikel 22 og artikel 41, stk. 1, og 5. del i bilag IV til akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (¹), ved vedtagelse af foranstaltninger, hvorved de i denne akt fastlagte betingelser for anvendelse af bestemmelserne vedrørende toldunionen på Republikken Polen ændres, samt ved udstrækning af den anfægtede bestemmelse til produkter, der ikke er omfattet af den fælles landbrugspolitik.
- Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet ved vedtagelse af foranstaltninger, der fastsætter en anden behandling for retssubjekter fra Polen end fra Fællesskabet med 15 stater, der befinder sig i sammenlignelige situationer.
- Tilsidesættelse af væsentlige formkrav ved en utilstrækkelig begrundelse af de vedtagne foranstaltninger.
- Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved indførelse af en ordning, der er i strid med de betingelser, der er fastsat i ovennævnte tiltrædelsesakt, for produkter, der den 1. maj 2004 var midlertidigt oplagret eller underlagt en toldprocedure eller som var under transitforsendelse i det udvidede Fællesskab, og navnlig ved indførelse af importafgifter til en sats, der overstiger den sats, der var gældende på tidspunktet for Polens tiltrædelse af Den Europæiske Union.

Hvad angår artikel 6, stk. 1 og 2, i forordning nr. 60/2004 har sagsøgeren påberåbt sig, Kommissionens manglende kompetence samt tilsidesættelse af artikel 22 og 41, stk. 1, samt 4. del i bilag IV til ovennævnte tiltrædelsesakt, sammenholdt med Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 af 19. juni 2001 om den fælles markedsordning for sukker (²), for så vidt som Kommissionen efter de anfægtede bestemmelser ligeledes tager forarbejdede produkter med et bestemt sukkerindhold (sukkerækvivalent) i betragtning ved fastsættelsen af, om der er unormale lagre af sukker og isoglucose, og for så vidt som de anfægtede bestemmelser indfører et forbud mod, at unormale sukker og isoglucoselagre fjernes fra markedet ved udførsel af forarbejdede produkter med et bestemt sukkerindhold (sukkerækvivalent).

Hvad angår artikel 6, stk. 3, artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, litra a), i forordning nr. 60/2004 har sagsøgeren påberåbt sig en tilsidesættelse af loyalitetsprincippet og princippet om god tro i forholdet mellem medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner (artikel 10 EF), idet Polen ved de anfægtede bestemmelser pålægges forpligtelser, som det i praksis er umuligt at opfylde, og idet det afvises at samarbejde om at overvinde de vanskeligheder, der opstår.

Hvad angår alle de anfægtede bestemmelser i forordning nr. 60/2004 har sagsøgeren påberåbt sig, at Kommissionen har misbrugt sine beføjelser ved at vedtage foranstaltninger, hvis reelle formål ikke er at lette gennemførelsen i Polen af bestemmelserne om den fælles landbrugspolitik, men at beskytte Fællesskabet med 15 stater mod konkurrence fra polske landbrugsprodukter.

(¹) EUT L 236 af 23.9.2003, s. 33.

(²) EFT L 178 af 30.6.2001, s. 1, med senere ændringer.

Sag anlagt den 25. juni 2004 af BIC SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-262/04)

(2004/C 251/40)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. juni 2004 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af BIC SA, Clichy (Frankrig), ved avocat Michel-Paul Escande.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 6. april 2004 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 468/2003-4) annulleres, for så vidt som den fastslår, at varemærkeansøgning nr. 1 738 392 måtte afvises fra registrering af de grunde, der er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 40/94, da selskabet BIC har bevist, at betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse er opfyldt i den foreliggende sag.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EF-varemærket, der søges registreret: Et tredimensionalt varemærke med form af en lighter.

Varer eller tjenesteydelser: Varer i klasse 34 (artikler for rygere, lightere) — ansøgning nr. 1 738 392.

Den til appelkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering.

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen.

Søgsmålsgrunde:

Det sagsøgende selskab har bevist, at formen af lighteren, som det søger registreret som EF-varemærke, i vidt omfang genkendes af forbrugerne som tilhørende selskabet.

Det sagsøgende selskab har ført bevis for, at BIC-lighterens form har fået fornødent særpræg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7 i forordning (EF) nr. 40/94.

Sag anlagt den 25. juni 2004 af BIC SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-263/04)

(2004/C 251/41)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. juni 2004 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af BIC SA, Clichy (Frankrig), ved avocat Michel-Paul Escande.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 6. april 2004 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 468/2003-4) (¹) annulleres, for så vidt som den afslår registrering af de grunde, der er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 40/94, idet selskabet BIC har godtgjort, at betingelserne for anvendelsen af denne artikel var opfyldt i den foreliggende sag.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EF-varemærket, der søges registreret: Et tredimensionalt mærke med form af en lighter.

Varer eller tjenesteydelser: Varer i klasse 34 (artikler for rygere, lightere) — ansøgning nr. 1 738 566.

Den til appelkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering.

Appelkammerets afgørelse: Klagen afslås.

Søgsmålsgrunde: Sagsøgeren har godtgjort, at lighterens form, som selskabet har søgt registreret som EF-varemærke, hos forbrugerne i vidt omfang genkendes som tilhørende sagsøgeren.

Sagsøgeren har ført bevis for, at formen af lighteren BIC har fornødent særpræg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7 i forordning (EF) nr. 40/94.

(¹) Formentlig: R 469/2003-4.

Sag anlagt den 7. juli 2004 af Brandt Industries mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-273/04)

(2004/C 251/42)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 7. juli 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Brandt Industries, Rueil-Malmaison (Frankrig), ved avocats Niels Dejean og Christophe Delrieu.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning af 16. december 2003 om Frankrigs støtteordning for overtagelse af kriseramte virksomheder annulleres, idet den ikke er tilstrækkeligt begrundet som krævet i EF-traktatens artikel 253, og idet artikel 14 i forordning (EF) nr. 659/1999 (¹) af 22. marts 1999 er blevet tilsidesat.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I beslutning af 16. december 2003 har Kommissionen fastslået, at den ordning, som er fastlagt i artikel 44f i den franske Code général des Impôts, udgør statsstøtte, som er uforenelig med fællesmarkedet, med undtagelse af de minimis-støtte og støtte, som er forenelig med retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte og med gruppefritagelsesforordningen for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder. Kommissionen har pålagt Frankrig at tilbagesøge den ydede støtte.

Sagsøgeren har anfægtet Kommissionens beslutning. Selskabet gør gældende, at beslutningen skal annulleres, idet den ikke er tilstrækkeligt begrundet som krævet i EF-traktatens artikel 253. I beslutningen har Kommissionen ifølge sagsøgeren selv anerkendt, at den ikke var i besiddelse af konkrete oplysninger vedrørende de virksomheder, som har nydt godt af den ordning, som er fastsat i artikel 44f i Code Général des Impôts.

Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 14 i forordning (EF) nr. 659/1999. Kommissionen har ikke taget hensyn til den omstændighed, at de skattemæssige støtteforanstaltninger til fordel for de selskaber, som er stiftet med henblik på overtagelse af kriseramte virksomheder, har gjort det muligt for disse at forlange en højere pris for aktiverne end den, som de kunne have forlangt, hvis denne støtte ikke havde foreligget. Som følge heraf er støtten eller en del heraf gennem en forhøjelse af prisen for de nævnte aktiver blevet overført til kreditorerne i den virksomhed, som er taget under insolvensbehandling, hvorfor de overtagende selskaber ikke kan anses for de faktiske modtagere af hele støtten. En tilbagebetaling af den støtte, som er modtaget af de overtagende selskaber, er ikke en foranstaltning, som er nødvendig for at genoprette de konkurrencevilkår, som forelå forud for støttens ydelse, men stiller derimod de overtagende selskaber dårligere end de ville have været stillet, såfremt støtten ikke var blevet ydet, og er derfor i strid med princippet om hensynet til konkurrencen samt med proportionalitetsprincippet.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88] (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 9. juli 2004 af Jabones Pardo, SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-278/04)

(2004/C 251/43)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 9. juli 2004 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Jabones Pardo, SA, Madrid, ved advokat José Enrique Astiz Suárez, Madrid.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse ændres for så vidt angår konklusionerne heri vedrørende ligheden mellem tegnene og varerne, således at indsigelsen tages til følge og registreringsansøgningen afslås for varer i klasse 3 og 5.

— Afgørelsen annulleres, således at der kan foretages en ny og korrekt sammenligning af tegnene og varerne, hvorved der tages hensyn til den høje grad af visuel og fonetisk lighed, der er mellem »YUPI« og »YUKI«, samt til det forhold, at mange af de heraf omfattede varer er af samme eller lignende art.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ansøger om EF-varemærket:	QUIMI ROMAR SL.
EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmærket »YUKI« — ansøgning nr. 1.353.515 for varer i klasse 3, 5 og 28.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det spanske ordmærke »YUPI« (nr. 246.715) for varer i klasse 3 (parfumerivarer, voks, olier og tandplejemidler).
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen tages delvis til følge for varer, der var omhandlet i indsigelsen, nemlig: »sæbe, parfumerivarer, æteriske olier, kosmetiske præparater, hårvand tandplejemidler« (klasse 3) og »farmaceutiske præparater og præparater til sundhedspleje« (klasse 5).
Appelkammerets afgørelse:	Varemærkeansøgerens klage imødekommes, og den anfægtede afgørelse annulleres, i det omfang denne tager indsigelsen til følge for så vidt angår »sæbe, parfumerivarer, æteriske olier, kosmetiske præparater, hårvand tandplejemidler« (klasse 3) samt »farmaceutiske præparater og præparater til sundhedspleje« (klasse 5), og det af indsigeren anførte forkastes.
Søgsmålsgrunde:	Urigtig fortolkning af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94.

Sag anlagt den 9. juli 2004 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-282/04)

(2004/C 251/44)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 9. juli 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Euro-

pæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved avvocato dello Stato Gianni De Bellis.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning C(2004) 1706 af 24. april 2004 om »at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering« for så vidt som
- Kommissionen har foretaget en punktuelt finansiell korrektion på 19 058 682 EUR for så vidt angår »Sviluppo Rurale« — Misura b. »Insediamento Giovani Agricoltori« foranstaltning b. (landbrugsudvikling — foranstaltning b. »Etablering af unge landmænd«) i Toscana-regionens landbrugsudviklingsplan
- Kommissionen har foretaget en standardkorrektion på 2 % af beløbet på 2 758 501 EUR i relation til ydelse af fødevarerhøj til nødlidende
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

De udgifter, der er blevet udelukket fra fællesskabsfinansiering ved den anfægtede beslutning, vedrører for sagsøgerens vedkommende foranstaltning »etablering af unge landmænd«, som omhandles i det dokument om fastlæggelse af den landbrugsmæssige udvikling i Toscana-regionen, der blev godkendt ved beslutning C(2000) 2510 af 7. september 2000, samt den standardkorrektion på 2 %, som er anvendt på ydelsen af fødevarerhøj til nødlidende, der ifølge Kommissionen ikke er ledsaget af de nødvendige garantier for, at der føres en tilstrækkelig kontrol.

Til støtte for påstandene gør sagsøgeren følgende gældende:

- Hvad angår foranstaltningen »etablering af unge landmænd« er der tale om en tilsidesættelse af artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 ⁽¹⁾, artikel 35 og 37 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1750/1999 ⁽²⁾, artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 ⁽³⁾ samt principperne om finansielle korrektioner.
- Hvad angår ydelse af fødevarerhøj til nødlidende er der tale om en tilsidesættelse af artikel 2 og 3 i ovennævnte forordning (EF) nr. 729/70.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21.4.1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1750/1999 af 23.7.1999 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) (EFT L 214 af 13.8.1999, s. 31).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1).

Sag anlagt den 12. juli 2004 af UPS Europe N.V./S.A. og UPS Deutschland Inc. & Co OHG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-284/04)

(2004/C 251/45)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. juli 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af UPS Europe N.V./S.A. og UPS Deutschland Inc. & Co OHG ved lawyers T.R. Ottervanger og A.S. Bijleveld.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Den implicitte kommissionsbeslutning om at afslå sagsøgernes genfremsatte begæring af 13. april 2004 om aktindsigt i visse dokumenter annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved beslutning af 20. marts 2001 ⁽¹⁾ fandt Kommissionen, at Deutsche Post AG havde overtrådt EF-traktatens artikel 82 ved sin praksis inden for pakketjenester til postordresektoren. Den pålagde endvidere Deutsche Post at oprette et særskilt datterselskab samt et system med gennemsnitlige og markedsbaserede priser mellem Deutsche Post AG og dette datterselskab. Deutsche Post blev pålagt årligt at informere Kommissionen om, at disse forpligtelser blev overholdt. Dette gjorde Deutsche Post ved skrivelse af 22. maj 2003. Sagsøgerne, der også virker inden for samme forretningssektor, anmodede om og modtog en ikke-fortrolig udgave af denne skrivelse den 22. september 2003. Den 20. oktober 2003 fremsatte sagsøgerne over for Kommissionen begæring om aktindsigt i de gennemsnitlige interne afregningspriser, som Deutsche Post havde krævet fra sit datterselskab. Her var tale om oplysninger, som var blevet slettet i den ikke-fortrolige udgave af skrivelserne af 22. maj 2003. De fremsatte endvidere begæring om aktindsigt i en rapport og en beregning, der i henhold til samme skrivelse var blevet indgivet til Kommissionen den 16. november 2001. Begæringen var fremsat på grundlag af forordning 1049/2001 ⁽²⁾, EFT L 145 af 31. maj 2001, s. 43-48. Sagsøgerne gentog deres begæring den 18. november 2003 og genfremsatte begæringen den 13. april 2004. Ved skrivelse af 21. april 2004 bekræftede Kommissionen modtagelsen af den genfremsatte begæring og anførte, at den var i færd med at høre Deutsche Post med hensyn til det nøjagtige omfang af den forretningsmæssigt følsomme information i de begærede dokumenter. Da sagsøgerne ikke har modtaget noget yderligere svar, er de af den opfattelse, at der er tale om en implicit kommissionsbeslutning om at nægte dem aktindsigt, og de har nedlagt påstand om, at Domstolen annullerer den.

Til støtte for påstanden har sagsøgerne påberåbt sig en tilside-sættelse af forordning nr. 1049/2001, idet de hævder, at ingen af undtagelserne i artikel 4 finder anvendelse, og at der derfor skulle have været givet aktindsigt som begæret. De har endvidere påberåbt sig, at Kommissionen har tilsidesat pligten efter artikel 253 EF til at begrunde sin beslutning. Ifølge sagsøgerne har Kommissionen også tilsidesat forordning nr. 1049/2001, fordi den hverken svarede inden for den foreskrevne tidsfrist eller gav nogen begrundelse for at nægte at give aktindsigt. Endelig har de anført, at Kommissionen har tilsidesat sin egen forretningsorden, som ændret ved Kommissionens afgørelse af 5. december 2001 ⁽³⁾. Ifølge sagsøgerne skulle Kommissionen have afsluttet sin høring af Deutsche Post og have truffet afgørelse inden for 15 arbejdsdage.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 20.3.2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 (sag COMP/35.141 Deutsche Post AG) (meddelt under nummer K(2001) 728), EFT L 125 af 5.5.2001, s. 27.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter

⁽³⁾ EFT L 345 af 29.12.2001, s. 94.

Sag anlagt den 9. juli 2004 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-286/04)

(2004/C 251/46)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. juli 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved R. Thompson, QC, og barrister S. Grodzinski, og med valgt adresse for service i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 2 i Kommissionens beslutning 2004/451/EF om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garanti-fond for Landbruget, for regnskabsåret 2003, meddelt under nummer K(2004) 1699 ⁽¹⁾, annulleres, for så vidt som bestemmelsen vedrører regnskaberne for Rural Payments Agency, Department of Agriculture and Rural Development, Forestry Commission og Countryside Council for Wales.

- Det fastslås, at beslutningen om at udskille regnskaberne for Scottish Executive Environment and Rural Affairs Department er ulovlig, for så vidt som den er begrundet med manglende overholdelse af den stikprøvemethode, som er fastsat i Retningslinje nr. 8, udstedt af Kommissionens generaldirektorat VI (Landbrug) i juli 1998.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionens beslutning 2004/451 er truffet inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999⁽¹⁾ om finansiering af den fælles landbrugspolitik. Ved denne beslutnings artikel 2, som er anfægtet i denne sag, traf Kommissionen bestemmelse om at udskille regnskaberne for bl.a. de betalingsorganer, sagsøgeren har henvist til, og at lade disse regnskaber omfatte af en senere beslutning om afslutning.

Sagsøgeren har anført, at beslutningen om at udskille regnskaberne for disse organers vedkommende udelukkende eller hovedsageligt var begrundet i, at den »stikprøve«-metode, som benyttes af Det Forenede Kongeriges National Audit Office med henblik på udarbejdelsen af revisionsberetningen og af attester for regnskaberne for 2003, afveg fra den særlige stikprøvemethode, som er foreslået i Retningslinje nr. 8.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren for det første gjort gældende, at Kommissionen ikke har nogen retlig beføjelse til at kræve, at nationale attesterende organer benytter sig af den fremgangsmåde, som er fastlagt i en retningslinje, når den har anerkendt, at de betingelser, som er fastsat i forordning nr. 1258/99 samt i forordning nr. 1663/1995⁽²⁾, er opfyldt. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har begået en retlig fejl ved at udlægge sin egen retningslinje som en bindende retsregel. For det tilfælde, at det i strid med de af sagsøgeren nedlagte påstande skulle blive fastslået, at retningslinjen principielt kan være retligt bindende, gør sagsøgeren gældende, at retningslinjen er uklar, og at Kommissionens fortolkning heraf er i strid med retssikkerhedsprincippet. Sagsøgeren har også gjort gældende, at Kommissionens forsøg på at gennemtvinge sin egen fortolkning af Retningslinje nr. 8 er i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Kommissionens forsøg på at kontrollere den måde, hvorpå Det Forenede Kongeriges National Audit Office udøver sin sagkundskab, er ifølge sagsøgeren i strid med det subsidiaritetsprincip, som er fastlagt i EF-traktatens artikel 5, og som er kommet til udtryk i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1663/95. Endelig har sagsøgeren anført, at for så vidt som Kommissionen vil hævde, at den anfægtede beslutning bygger på andre overvejelser, er den behæftet med en åbenbar skønsfejl.

⁽¹⁾ EUT L 155 af 30.4.2003, s. 123.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

⁽³⁾ Kommissionens forordning nr. 1663/95 af 7.7.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 729/70, for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garanti-sektionen, EFT L 158 af 8.7.1995, s. 6.

Sag anlagt den 15. juli 2004 af Kris Van Neyghem mod Regionsudvalget

(Sag T-288/04)

(2004/C 251/47)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. juli 2004 anlagt sag mod Regionsudvalget af Kris Van Neyghem, Tienen (Belgien) ved advokat Dirk Janssens.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse nr. 87/03 annulleres.
- Alle afgørelser, der er forbundet med eller følger af denne afgørelse, annulleres.
- Sagsøgeren indplaceres i lønklasse B1, eller i det mindste B4, løntrin 4.
- Regionsudvalget betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har været tjenestemand ved Regionsudvalget siden 1. december 2002. Han anfægter afgørelsen af 26. marts 2003, hvorved han endeligt indplaceres i lønklasse B5, løntrin 4.

Under sagen har sagsøgeren påberåbt sig manglende begrundelse for den anfægtede afgørelse og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk.3, og dens artikel 31 og 32, samt tilsidesættelse af princippet om ligebehandling.

Sag anlagt den 19. juli 2004 af Caremar S.p.A. m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-292/04)

(2004/C 251/48)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. juli 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Caremar S.p.A. m.fl. ved avvocati Gian Michele Roberti, Alessandra Franchi og Guido Bellitti.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som den har fastslået, at støtte ydet til Caremar, Toremar, Siremar og Saremar for forpligtelsen til offentlige tjenester, udgør statsstøtte i traktatens artikel 87's forstand.
- Subsidiært annulleres den anfægtede beslutning, for så vidt som den betragter støtte ydet til Caremar, Toremar, Siremar og Saremar for forpligtelsen til offentlige tjenester som ny støtte og ikke som eksisterende støtte.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-265/04, *Adriatica di Navigazione m.fl. mod Kommissionen* (¹).

(¹) Endnu ikke offentliggjort i EFT.

Sag anlagt den 22. juli 2004 af Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-295/04)

(2004/C 251/49)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. juli 2004 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén, Jaén (Spanien) ved advokat José Francisco Vázquez Medina.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1, stk. 7, i Rådets forordning (EF) nr. 864/04 annulleres ipso jure.
- Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter den nævnte bestemmelse, i det omfang den hvad angår fastsættelsen af den direkte producentstøtte kun for olivenolie-sektorens vedkommende medtager produktionsåret 1999/2000 ud over de tre yderligere produktionsår, som også er fastsat for de øvrige landbrugssektorer (produktionsårene 2000/2001, 2001/2002 og 2002/2003).

Til støtte for sine krav gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede bestemmelse ud over at den ikke er begrundet og derved strider mod pligten til at begrunde retsakter, er diskriminerende for bestemte regioner og for et meget stort antal landbrugere, da produktionen i Andalusien, og navnlig i Jaén, var meget lille i produktionsåret 1999/2000. Da beregningen af støtten er sket under hensyntagen til dette produktionsår, har olivendyrkerne i Jaén og andre olivendyrkere i Córdoba og

Granada alene af denne grund lidt et alvorligt økonomisk tab og er derved blevet forskelsbehandlet.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at der er begået magtfordrejning.

Sag anlagt den 22. juli 2004 af Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos og Antonio Parras Rosa mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-297/04)

(2004/C 251/50)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. juli 2004 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos og Antonio Parras Rosa, Jaén (Spanien), ved advokat José Francisco Vázquez Medina, Jaén.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1, stk. 7, i Rådets forordning (EF) nr. 864/04 annulleres ipso jure.
- Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er i de samme som i sag T-295/04.

Sag anlagt den 22. juli 2004 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-304/04)

(2004/C 251/51)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. juli 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved avvocato dello Stato Antonio Cingolo.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens beslutning K(2004) 1812 endelig udg. af 19. maj 2004, som underkendte støtte ydet af Italien (i henhold til lov nr. 394 fra 1981) i form af rentelettelser til WAM SpA på 103 313,20 EUR den 24. april 1996 og 106 366,60 EUR den 9. november 2000 (statsstøtte nr. C 4/2003/(ex NN 102/2002)) med pålæg om tilbagebetaling.

— Annullation af alle andre retsakter, der ligger til grund herfor eller har sammenhæng hermed, hvorved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tillige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den Italienske Republik har ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans anfægtet Kommissionens beslutning K(2004) 1812 endelig udg. af 19. maj 2004, som underkendte støtte ydet af Italien (i henhold til lov nr. 394 fra 1981) i form af rentelettelser til WAM SpA på 103 313,20 EUR den 24. april 1996 og 106 366,60 EUR den 9. november 2000 (statsstøtte nr. C 4/2003/(ex NN 102/2002)) med pålæg om tilbagebetaling. Lov nr. 394 fra 1981 støtter særligt italienske virksomheder, som ønsker at etablere et datterselskab, et repræsentationskontor, en forretning og et lager.

Den italienske Republik har til støtte for påstandene anført følgende:

- A. Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter vedrørende retten til forsvar, princippet om gennemsigtighed og princippet om kontradiktion, idet Kommissionen aldrig til Italien fremsendte en kopi af den klage, der ligger til grund for sagen.
- B. Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter vedrørende retten til forsvar og manglende begrundelse for den manglende undersøgelse, idet Kommissionen ikke har gennemført de nødvendige undersøgelser vedrørende klagen og de deraf følgende foranstaltninger ved at gøre brug af sin undersøgelsesbeføjelse i henhold til forordning nr. 659/1999 ⁽¹⁾.
- C. Fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder og tilsidesættelse af artikel 1, litra b), i Kommissionens forordning nr. 69/2001 ⁽²⁾ og 70/2001 ⁽³⁾, idet den omhandlede støtte i disse forordninger fejlagtigt er blevet kvalificeret som »eksportstøtte«.
- D. Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og god tro, idet Kommissionen har påtalt den manglende meddelelse om støtten, selv om den var bekendt med den nationale lov nr. 394/1981. Målet med den omhandlede støtte er imidlertid ikke direkte forbundet med eksport, men skal principalt sikre en internationalisering gennem etablering af faste produktionsbaser i udlandet.
- E. Tilsidesættelse af artikel 87 ff. i EF-traktaten og manglende begrundelse. Staten har i denne forbindelse gjort gældende, at Kommissionen intetsteds i den anfægtede beslutning har forklaret, hvorfor eller hvordan en støtte som den omhandlede, der er individuel og af beskeden størrelse, vil kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Kommissionen har heller ikke forklaret, hvorpå den bygger den påståede risiko for forurening af konkurrencen i Fællesskabet, særligt i betragtning af støttebeløbets begrænsede størrelse.
- F. Tilsidesættelse af artikel 4 i forordning nr. 69/2001 og manglende begrundelse, idet Kommissionen har anvendt denne bestemmelse med tilbagevirkende kraft på omstændigheder, der fandt sted, mens den forudgående forordning var gældende.
- G. Manglende begrundelse, manglende logik, tilsidesættelse af princippet om rimelighed og fejlagtig anvendelse af forordning nr. 69/2001 og 70/2001, idet Kommissionen har fastsat størrelse af den støtte, som skal tilbagebetales, efter kriterier, der må betragtes som irrelevante og fejlagtige.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 33).

III

(Oplysninger)

(2004/C 251/52)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 239 af 25.9.2004

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 228 af 11.9.2004

EUT C 217 af 28.8.2004

EUT C 201 af 7.8.2004

EUT C 190 af 24.7.2004

EUT C 179 af 10.7.2004

EUT C 168 af 26.6.2004

Teksterne er tilgængelige i:
EUR-Lex:<http://europa.eu.int/eur-lex>
Celex:<http://europa.eu.int/celex>
